

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Θε χιράδρα, σε κάθε ρέμμα, πάνω στα δέντρα, παραφύλαγαν ατίγαν-νοί, αγριάνθρωποι και κουρελλήδες, με το μαχαίρι στο χέρι έτοιμοι να σκοτώσουν, να κλέψουν, ν' αρπάξουν, να ληστέψουν!...

Δεν τους ύποψιαζον κανείς. Δεν έβλεπε γύρω τίποτε το ύποπτο. Η μαχαίριά σου έρχοταν έξωφρα μέσα στο σκοτάδι, ανάμεσα στις δύο πλάτες και σ' άφηνε στον τόπο! Σου θρυπαλίζαν με τρομερά ρόκαλα το κρανίο, σε ξεγύμνωναν και σε πετούσαν σε βαθιές τρύπες!... Γι' αυτό κανείς δεν τολμούσε να περάσει απ' το μέρος αυτό τη νύχτα. Αύτοι οι άστυνομικοί δίσταζαν να ενεργήσουν την νύχτα.

Όχι, όχι, βασίλισσά μου, της είπε, Χρήματα από σάς; Ποτέ... Ο Αρούχ, κυρά μου, δεν θέλει χρήματα, θέλει την προστασία σου μονάχα.

Η Δόρα τον κύτταξε περίεργα και του είπε:

— Δένε πως έχεις θησαυρίσει Αρούχ.

— Πολλά λένε, βασίλισσά μου, μα κι αν είχε αλήθεια, ή λίγες οικονομίες του Αρούχ θα πάνε όταν πεθάνει εκεί που πρέπει...

— Τώρα σ' αφήνω, του είπε η Δόρα. Πότε θέλεις έτοιμη την όχιά; — Αύριο κι' άλλες, κυρά μου.

— Αύριο; — Ναι, ο Αρούχ θα σχίσει τη γη για να την βρῃ και να σ' ευχαριστήσει.

— Κι' εγώ, η βασίλισσα των Ταγγάνων θα σε ανταμώσω γι' αυτό πλουσιοπάροχα. Θα κάρω, δέ, ποθείς.

— Βασίλισσά μου, σ' ευχαριστώ! — Τι όρα αύριο έάνε έτοιμη η όχιά;

— Θα σου την φέρω άμέσως όταν τη βάλλω στο χέρι.

— Δέ θέλω να τη φέρεις έσύ. Θάρροφά την πάω μόνη μου.

— Θα κάρης τον κόπο αυτό, κυρά μου;

— Δεν πειράζει. Άρκει να την έλῃς όταν έρθω.

— Θα την έχω. Έλάτε την ίδια ώρα κι' ο Αρούχ θα σάς έχει έτοιμη μια όχια φαρακρένη, που το δάγκωμά της θάβει θανάτερό!...

— Άντιο, Αρούχ.

— Στο καλό, πεντάμορφη βασίλισσα των Ταγγάνων. Ο Θεός μαζί σου...

— Γιατί δεν λες ο διάβολος; — Ναι, κυρά μου, έχεις δίκιο. Καμιά φορά ο διάβολος μας βοηθάει με περισσότερη προθυμία απ' το Θεό!...

— Γιατί δεν λες πάντοτε, Αρούχ; — Γιατί αυτή είναι η αλήθεια. Ο διάβολος βοήθει τον άνθρωπο, ο Θεός όμως τον ποθεινίζει παρακλήσεις μας, ενώ ο Θεός... Μα ή ώρα τέρασε. Καλή νύχτα.

— Καλή σου νύχτα, κόρη μου. — Είχε βοηθάσει πραγματικά. — Μα αυτό δεν εμπόδιζε την Δόρα να προχωρήσει άφοβα, μέσα στην έρημι, και στο σκοτάδι...

— Τι είχε να φοβηθεί; Το μέρος μόνον από Ταγγάνους συγκατένευαν. — Όποιοιδήποτε άλλος δεν θαφαινε βέβαια ζωντανός απ' τις κακοποιίες αυτές. Πίσω από κάθε θόρυβο σε κά-

βύση. Είχε στην διάθεσί της τον Μαύρο Βρυκόλακα, ένα βδελυρό τέρας που ήταν ικανό να κάρη τα πιο φοβιστικά εγκλήματα. Είχε στην διάθεσί της τον Αρούχ, τον μυστηριώδη Αρούχ, ο οποίος θα της προσέφερε επίσης πρόθυμα τις υπηρεσίες του. Με μια δυο, τρεις φαρακρέες όχτες μπορούσε να ξεκάρη ανάλογο αριθμό ανθρώπων, που της ήταν ένοχλητικοί, που της ήταν έμπόδιο στα εγκληματικά της σχέδια.

Κανείς δεν θα ύποψιαζόταν τίποτε κατ' αυτό τον τρόπο, ή έλίσσνορια θα τάχανε περιουσιακάως.

Ποιος μπορούσε να την ύποψιασθῃ όταν θα χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις αυτές; Κι' έτσι ή έλίσσνορια θα τάχανε περιουσιακάως.

— Δύστυχος, αγαπητή μου, δεν θα μπορούσες να σου πῇ τίποτε επί του παρόντος τελέουσιν. Εκείνο που μπορείς να σου πῇ σχετικάς είναι το αυτό. Ότι ή δουλειά είναι καλή, ότι ενεργῶ για την επιτυχία της ένεργητας έννηα τοῖς έκατό, ότι ή κληρονομία είναι δική μας.

— Είσαι τρομερή, Δόρα. — Κάνω, δέ, τι μπορώ, φίλε μου. — Κάνεις, δέ, τι θέα μπορούσαν να κάνουν πολλοί, μα πάρα πολλοί άνδρες.

— Αυτό είν' αλήθεια. Το παραδεχόμαι αν και είνε λιγάκι εις βάρος σου. — Είς βάρος μου; — Φυσικά... Δεν είσαι άνδρας μήπως;

— Ο Αρούχ έγέλασε δυνατά. — Ναι, είνε, άνδρας είμαι, μα δεν φαντάζομαι να με πέννης για πρόβατο.

— Για πρόβατο; Κάθε άλλο. Σε θεωρώ για λύκο και λύκο άγριο και πεινασμένο...

— Ευχαριστώ για την παρομοίωσι. — Δόξα για να σε προσβάλλω. Δεν τόλμα για να σε προσβάλλω. Δεν Μιλώντας έτσι έφταναν στο μέρος πουχαν άφρησι το άράξ. Ο άραξας κοιμόταν στο καθισμά του με τα γκέμια των άλλων στα χέρια. Ο Ζαλιός πλησίασε και τον έλυνε.

— Ε, φίλε μου, έσύνα! Είνε καιρός να γυρίσουμε.

Ο άραξας τινάχτηκε, έτριψε τα μάτια του και ήρθε το κομπούκι του. Είχε την ιδέα πως είχε να κάρη με ζευγάρι έρωτευμένων που βγήκαν να διασκεδάσουν στην έξοχή και δεν έδωσε καμιά σημασία. Μετέφερε τόσα έρωτευμένα ζευγάρια καθημερινῶς στο δάσος!

Ενώ το άράξι κολούσε γοργά προς την πόλη, ή Δόρα και ο Ζαλιός μιλούσαν σιγανά, ανταλλάσσοντας τις σκέψεις τους για τις ένέργειες που θα έπρεπε να κάνουν άκόμῃ.

— Πρέπει να ξεκριβώσουμε, έλεγε ή Δόρα, τι γίνονται οι περίφημοι αυτοί συνηληρονόμοι. Δεν πρέπει να άγνοούμε τις ένέργειες τους. Πρέπει να τους επιβλέπουμε άγρόπνως.

— Μην άνησυχείς γι' αυτό, φίλτάτη μου. Έχω λάβει κά μέτρα.

— Δηλαδή; — Έχω αναθέσει σ' ανθρώπους της άπολύτου έμπιστοσύνης μου την έπιβλέψή τους. Κατασκοπεύονται τόσο καλά, ώστε είνε δύναντον να μας ξεφύγῃ μ' ή παραμικρή ένέργειά τους.

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Πολύ κακή ιδέα έχεις για μένα, φίλε μου, του είπε.

— Ξέρω τι έλῃς, αγαπητή μου, κι' όμως, να πως να σου το πῶ... άνησυχία...

— Είσαι ήσυχος τώρα ή χτυπάς άκόμα ή καρδιά σου;

— Μην με ερωτεύσεις Δόρα. Πές μου μόνον πού ήσουν, τί έκαρες...

— Δυστυχώς, αγαπητή μου, δεν θα μπορούσες να σου πῇ τίποτε επί του παρόντος τελέουσιν. Εκείνο που μπορείς να σου πῇ σχετικάς είναι το αυτό. Ότι ή δουλειά είναι καλή, ότι ενεργῶ για την επιτυχία της ένεργητας έννηα τοῖς έκατό, ότι ή κληρονομία είναι δική μας.

— Είσαι τρομερή, Δόρα. — Κάνω, δέ, τι μπορώ, φίλε μου. — Κάνεις, δέ, τι θέα μπορούσαν να κάνουν πολλοί, μα πάρα πολλοί άνδρες.

— Αυτό είν' αλήθεια. Το παραδεχόμαι αν και είνε λιγάκι εις βάρος σου. — Είς βάρος μου; — Φυσικά... Δεν είσαι άνδρας μήπως;

— Ο Αρούχ έγέλασε δυνατά. — Ναι, είνε, άνδρας είμαι, μα δεν φαντάζομαι να με πέννης για πρόβατο.

— Για πρόβατο; Κάθε άλλο. Σε θεωρώ για λύκο και λύκο άγριο και πεινασμένο...

— Ευχαριστώ για την παρομοίωσι. — Δόξα για να σε προσβάλλω. Δεν τόλμα για να σε προσβάλλω. Δεν Μιλώντας έτσι έφταναν στο μέρος πουχαν άφρησι το άράξ. Ο άραξας κοιμόταν στο καθισμά του με τα γκέμια των άλλων στα χέρια. Ο Ζαλιός πλησίασε και τον έλυνε.

— Ε, φίλε μου, έσύνα! Είνε καιρός να γυρίσουμε.

Ο άραξας τινάχτηκε, έτριψε τα μάτια του και ήρθε το κομπούκι του. Είχε την ιδέα πως είχε να κάρη με ζευγάρι έρωτευμένων που βγήκαν να διασκεδάσουν στην έξοχή και δεν έδωσε καμιά σημασία. Μετέφερε τόσα έρωτευμένα ζευγάρια καθημερινῶς στο δάσος!

Ενώ το άράξι κολούσε γοργά προς την πόλη, ή Δόρα και ο Ζαλιός μιλούσαν σιγανά, ανταλλάσσοντας τις σκέψεις τους για τις ένέργειες που θα έπρεπε να κάνουν άκόμῃ.

— Πρέπει να ξεκριβώσουμε, έλεγε ή Δόρα, τι γίνονται οι περίφημοι αυτοί συνηληρονόμοι. Δεν πρέπει να άγνοούμε τις ένέργειες τους. Πρέπει να τους επιβλέπουμε άγρόπνως.

— Μην άνησυχείς γι' αυτό, φίλτάτη μου. Έχω λάβει κά μέτρα.

— Δηλαδή; — Έχω αναθέσει σ' ανθρώπους της άπολύτου έμπιστοσύνης μου την έπιβλέψή τους. Κατασκοπεύονται τόσο καλά, ώστε είνε δύναντον να μας ξεφύγῃ μ' ή παραμικρή ένέργειά τους.

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

— Ακόλουθε! — Η Δόρα...

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΕΤΩΝ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΙΔΟΥ

Πώς άφηγείται τα κατ' αυτήν ο Λεοναρδίδης. Ένώ έσυμποσίαζαν. «Άνοιχτε!... Έμείς είμαστε!...» Η έπίδρομή των ληστών. Η θρασύτης των. «Λύκος και βράχος!...» Η άπαγωγή των αιχμαλωτισθέντων. Στα βουνά. Τα άποσπάματα, κλπ.

Ληστοκρατούμεθα!... Λησται στην Θεσσαλία, στην Ήπειρο, στην Μακεδονία! Κουμπήδες, Ρετζάιοι, Τζατζάδες, συμμορίες και κόντρα συμμορίες...

Προχθές μόλις συνέβη ή αιχμαλωσία των κ. κ. Μυλωνά και Μελά. Και νέα κρούσματα άγγέλλονται καθημερινῶς. Οι συμμερινοί λησται δεν είνε καθόλου άμοιοι με τους παλαιούς. Κάθε ήπιοισμός έλλειψι. Έχουν και αυτοί διαφθαρεί και άποικισθώθῃ.

Προς άπόδειξιν των άνωτέρω έπρόκειτο να δημοσιεύσωμεν στην «Οικονομία» την περ 60-70 έτών λαβούσαν χώραν αιχμαλωσίαν υπό άποστολήν Σωτηροπούλου, ήτις συνετέλεσε τότε την Έλλάδα. Δυστυχώς όμως μας έπεράβε ή έφημερίς «Πρωία».

Κατόπιν τούτων, θέλοντες να κρατήσωμεν τον λόγον μας άπέναντι των άναγνωστών μας, άρχίζομε από το φίλον αὐτοῦ την δημοσίευσιν άλλου περιφήμου ληστρικοῦ αἵθλου τοῦ καιροῦ εκείνου. Πρόκειται περί της αιχμαλωσίας τοῦ πλουτοῦ Λεοναρδίδου. Φ. Φίλωνος καὶ τοῦ γραμματέως του Δ. Ν. Λεοναρδίδου, ήτις συνέβη το 1870.

Τα της αιχμαλωσίας άφηγείται δ' ίδιος ο Λεοναρδίδης. «Η άφήγησίς του δημοσιεύεται τότε στην «Εθνικήν Βιβλιοθήκην» μεταφράζεται ήδη στην «Οικονομία» συγχρονισμένη κάπως.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΜΑΣ

«...Έταν 29 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1870, ήμέρα Τρίτη καὶ ὦρα ἔξη καὶ μισή τ' ἀπόγευμα. Έξω από τὸ σπίτι μου στή λεωφόρο τὸ πλῆθος, πού γυρίε από τὸ μάρμα τοῦ μπαρμπακιού, κατὰ τὴν ὥρα αὐτή, θορυβώσε, γελοῦσε, τραγουδοῦσε καὶ ποτέ-ποτέ παρακίνας με φωνές τὸ φορετομένο ἔθ του, νὰ βαδίζουμε γρήγοράτερα. Έρεξε σὸ σπίτι μας δεικνύοντας ήσυχῃ μ' ἀνυπόκριτα καὶ μιλούσαμε γιὰ τὸ φαγητὸ πού θὰ ετοίμαζε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ εἴχαρε καλῶσε τραπέζι τὸν κ. Σ. Καρρυσκάκη. Ξαφνικά ἀκούσαμε χτυπήματα σὴν πόρτα.

— Ποῖος εἶνε; ρώτησε ἕνας από τοὺς ὑπηρετοῦ.

— Άνοιχτε... Έμείς είμαστε. Δέ μας γνωρίζετε; ἀπάντησε κάποιος ἀπέξω, γελῶντας. Οι ὑπηρετὲς νόμισαν ὅτι θὰ ἦσαν οἱ ἀγαγιάτες πού έφερναν τὸ τυρί τοῦ κ. Φίλωνος, ή κάποιος γνωστός μας, πού ήρθε να περάσουμε μαζί τὴν βραδιά. Χωρίς νὰ ύποπτευθῶν λοιπόν τίποτε, γιὰ τὸ δρόμο; ἀπέξω ἦσαν γεμάτος κόσμος καὶ γιὰ τὴν εἴσοδο εἶχε ἀρρίξει νὰ νυτώνῃ, άνοιξαν. Καὶ νῶ, ἀμέσως πέντε ένοπλιοι, κακοτυμενοὶ κήδησαν μέσα.

Ο τρώπος με τὸν ὁποῖο μπήκαν, τὸ άγριο ὄρος τους καὶ οἱ ἀπειλητικὲς ματιὰς τους μᾶς έκαναν νὰ καταλάβουμε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺς ἦσαν ληστες. Έμείναμε σάν κεραυνὸν πύλη, με τὸ στόμα άνοιχτὸ καὶ τὰ πηροῦνα κίχνητα σὸ χέρι.

Οι έπιδρομὲς δρομήσαν κατὰ πάνω μας κ' ἀφοῦ μᾶς διάταξαν νὰ μὴ βγάλουμε μιλιὰ, μᾶς είπον νὰ τοὺς ἀκολουθήσουμε. Ο πιο δυνατός ἀπ' αὐτοὺς ὁ Νίκος Πάνου, ὅπως τὸν έλεγαν, ἀφοῦ μᾶς είαμε σωρατική έρευνα καὶ με ρώτησε αν έχω

ἀπάνου μου μαχαίρι, μ' ἀρπάξε ἀπὸ τὸ δεξι χέρι κ' ἀπὸ τὸ λαϊρό. Δυὸ άλλοι ἀρπάξαν τὸν κ. Φίλωνα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μᾶς έσυραν με βία καὶ τοὺς δυὸ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Αἶξα-στη θὰ μού μείνῃ αὐτὴ ή τρομερὴ στιγμή, πού δεν περιγράφεται. Βασιτώντας μας πάντα οἱ λησται, δίστασαν τὸ ἀσπλο πλῆθος τοῦ δρόμου φωνάζοντας «λύκος, λύκος καὶ βράχος!»—αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά τους—καὶ μᾶς τῶβηξαν σ' ἕνα ρεατικὸ στή θέση «Καταμύγια», μισή ὥρα ἀπὸ τὸ πῶς ἀκούσα, πού μιλούσαν με τὸ χωρικὸ φιλικῶτατα. Σαν έσυροῦ-ποσε, κατεβήκαμε ἀπὸ τὴ ρεατικὴ σὸ δρόμο πού πάει πρὸς τὴ Λαορίδα. Όταν πλησίασαμε σὲ κάποια στάση τῆς Μονῆς Σκριποῦ, γυρίσαμε πίσω καὶ ἀφοῦ περπατήσαμε ὡς δέκα λεπτά, καθήσαμε σὲ κάποιο μέρος δασωμένο. Στὸ μέρος αὐτὸ μείναμε τρεῖς ὥρες. Ο κ. Φίλωνος κρύφτηκε καὶ ζητούσε μ' ἄλλη κάπνα, καὶ τοῦ κᾶνον. Στὸ μεταξύ ὁ ἀρχιλήστης Πλάσιος κ' ὁ ληστής Νάσος Δαλαράγκας κατέβηκαν πάλι στή στάση τοῦ μοναστηριοῦ, έφεραν λίγο ψωμί καὶ μᾶς ποίησαν ὅσο ἕνα κοματάκι. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔνα τσολπάνι, πού έφεραν μαζί τους, θὰ τοὺς είπε πὺς τὰ ἀποσπάματα είχαν στήσει ἐνδὲρα ἐκεῖ κοντά, γιὰ τὴν δεινὴν σήμερα, ἀντὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς βορρᾶν, κατὰ τὴ Λαορίδα, ξαφνικά ἀλλοεδρομήσαμε ἀνατολικά καὶ πηγαίναμε γιὰ τὴν Κοπαῖδα. Στὸ δρόμο προπορεύονταν ὁ τσομπάνης, πού είχαν πάρει μαζί τους. Κοντὰ σὴν Κοπαῖδα βροκαν πρόβατα πολλὰ καὶ κοπάδια βοδιῶν καὶ ἀλόγων. Γιὰ νὰ μὴ μᾶς νοήσουν οἱ βοσκοί, κάναμε πολλοὺς εἰσιγμούς καὶ πολλὰς φορές σταματήσαμε. Ὑστερα ἤρθα μαζί μας καὶ ἕνας ἄλλος τσομπάνης, μεσόκοπος, μοντὸ ἀναστήματος, λιγάκι χοντρός καὶ ξανθός. Με τὴ βήθεια καὶ τὴς ὀδηγίης των δυὸ τσομπάνων, μπήκαμε τέλος σὴν Κοπαῖδα κ' ἀποτραβήχτηκαμε σὲ κάποιο ἀπόκρυφο μέρος. Έκεῖ στράψαμε περικαλῶς, καὶ καθήσαμε. Ὑστερα φάγαμε λίγο ψωμί, χωρίς προσφάγι καὶ γύραμε νὰ κοιμηθῶμε. Ξιφνικά είδαμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἑκατὸ περίπου στρατιῶτες, καὶ πολλὲς, χωρισμένο στὰ δυὸ ν' άνιχνεύτῃ τὸ μέρος δι' ὄνομά μας.

— Δέ σᾶς πήραμε γιὰ νὰ σᾶς γδύσουμε!...

— Εἶπα ὥρῃ, παρακάτω, πὺς ὁ κύρ-Φίλωνος εἶνε καλὰ καὶ πὺς δέ γλῆπ' νὰ ἀπογορήξῃ τὸ γράμμα.

Τὸ έγραψα κ' αὐτὸ καὶ ὕστερα έκλεισα τὸ γράμμα καὶ τὸ κώλησα, κατ' έντολήν πάλιν των ληστών, σὸ σαμᾶρι ἐνὸς μουλάριου, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀρπάξει σὸ δρόμο καὶ τὸ ὁποῖο εἶχαμε ἀμέσως εἰσέλθει, ἔτσι τὸ μουλάρι αὐτὸ, ὑπῆρθε ὁ πρῶτος γραμματοκομιστής μας.

Απὸ τὴ θέση αὐτὴ κατεβήκαμε πάλι στή λεωφόρο, μᾶς έφωνα ἀκούσαμε μπροστὰ μας ποδοβολήτῃ. Ἦταν τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, πού βγήκε ἀπὸ τὴ Λαορίδα γιὰ καταδίωξή. Δέ μᾶς κατόλαβαν ὅμως γιὰ τὴν πιαστέρισμα τρέχοντας καὶ πήραμε ἕνα δρομαλάκι ἀνάμεσα στὰ χορδαία.

Τρέχοντας πάντα, πᾶσαμε τὸ δρόμο, πού πάει πρὸς τὸν Ὀρσομενὸ, καὶ πάλι πρὸς τὸν Σκριποῦ, πού εἶχε ἀφαιχμαλωτῆσαι ἀπὸ τὰ χωράφια των χωρῶν Ρομαλίου κ' ἄρα, ποχωριῶ τῆς Λαορίδας, φτάσαμε

τέλος σὲς ὄχτες τοῦ Κηφισσοῦ. Πρὶν ἀπὸ τὸ ποτάμι αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα χαντάκι βαθὺ καὶ πλατὺ. Λησται καὶ αιχμαλωτῆσαι τὸ περάσαμε σὲς πλάτες τοῦ Νίκου Πάνου. Έξαφνα άρχισε νὰ βρέχει ραγδαία καὶ ἀφοῦ δὲ μπορούσαμε νὰ περάσουμε τὸν Κηφισσοῦ, ἀκολουθήσαμε τὴν ὁχθὴ του κ' ἀφοῦ φτάσαμε σὸ γ-φύρι τῆς Σκριποῦς τὸ περάσαμε κ' ἀνεβήκαμε σὸ Ἀκάσιο ὄρος. Σὲ κάποιο κοίλωμα τοῦ ὄρους αὐτοῦ εἰκοσυροστήκαμε μισή ὥρα καὶ καπνίσαμε. Εἶδη ἱβγαλὰ τὴν κεχοιροπορία πῆλα μου, πού μούσε χάρισε ὁ κ. Φίλωνος. Όταν τὴν είδε ὁ ληστής Κωλὸς Δέδες, πού καθόνταν πᾶτα του, τὴν πήρε τάχα γιὰ νὰ τὴν εἶδῃ. Εἶδη φοβήθηκα νὰ τοῦ τὴ ζήτησω πίσω, εἰσένοσε έέχασε νὰ μού τὴν ξαναδώσῃ κ' εἶσι έμεινε δική του.

Ὑστερα ἀκολουθώντας ἕνα μονοπάτι, φτάσαμε σὲ θέση «Κληράκι» τῆς Λαορίδας, κατὰ τὰ χορδαία, ὅπου λημεριάζαμε. Οι λησται ἀναγνώσαν τὴν κατάσταση τοῦ

αἵτου. Αὐτὰ καὶ λίγο ψωμί ἦσαν ἡ τροφή δ-λων μας εἰκὴν τὴν ἡμέρα.

Αφοῦ κοιμηθήκαμε λίγο, οἱ λησται καθήσαν δι' ὄνομά μας καὶ μᾶς ποίησαν ὅσο ἕνα κοματάκι. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔνα τσολπάνι, πού έφεραν μαζί τους, θὰ τοὺς είπε πὺς τὰ ἀποσπάματα είχαν στήσει ἐνδὲρα ἐκεῖ κοντά, γιὰ τὴν δεινὴν σήμερα, ἀντὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς βορρᾶν, κατὰ τὴ Λαορίδα, ξαφνικά ἀλλοεδρομήσαμε ἀνατολικά καὶ πηγαίναμε γιὰ τὴν Κοπαῖδα. Στὸ δρόμο προπορεύονταν ὁ τσομπάνης, πού είχαν πάρει μαζί τους. Κοντὰ σὴν Κοπαῖδα βροκαν πρόβατα πολλὰ καὶ κοπάδια βοδιῶν καὶ ἀλόγων. Γιὰ νὰ μὴ μᾶς νοήσουν οἱ βοσκοί, κάναμε πολλοὺς εἰσιγμούς καὶ πολλὰς φορές σταματήσαμε. Ὑστερα ἤρθα μαζί μας καὶ ἕνας ἄλλος τσομπάνης, μεσόκοπος, μοντὸ ἀναστήματος, λιγάκι χοντρός καὶ ξανθός. Με τὴ βήθεια καὶ τὴς ὀδηγίης των δυὸ τσομπάνων, μπήκαμε τέλος σὴν Κοπαῖδα κ' ἀποτραβήχτηκαμε σὲ κάποιο ἀπόκρυφο μέρος. Έκεῖ στράψαμε περικαλῶς, καὶ καθήσαμε. Ὑστερα φάγαμε λίγο ψωμί, χωρίς προσφάγι καὶ γύραμε νὰ κοιμηθῶμε. Ξιφνικά είδαμε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἑκατὸ περίπου στρατιῶτες, καὶ πολλὲς, χωρισμένο στὰ δυὸ ν' άνιχνεύτῃ τὸ μέρος δι' ὄνομά μας.

— Δέ σᾶς πήραμε γιὰ νὰ σᾶς γδύσουμε!...

— Εἶπα ὥρῃ, παρακάτω, πὺς ὁ κύρ-Φίλωνος εἶνε καλὰ καὶ πὺς δέ γλῆπ' νὰ ἀπογορήξῃ τὸ γράμμα.

Τὸ έγραψα κ' αὐτὸ καὶ ὕστερα έκλεισα τὸ γράμμα καὶ τὸ κώλησα, κατ' έντολήν πάλιν των ληστών, σὸ σαμᾶρι ἐνὸς μουλάριου, τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀρπάξει σὸ δρόμο καὶ τὸ ὁποῖο εἶχαμε ἀμέσως εἰσέλθει, ἔτσι τὸ μουλάρι αὐτὸ, ὑπῆρθε ὁ πρῶτος γραμματοκομιστής μας.

Απὸ τὴ θέση αὐτὴ κατεβήκαμε πάλι στή λεωφόρο, μᾶς έφωνα ἀκούσαμε μπροστὰ μας ποδοβολήτῃ. Ἦταν τὸ στρατιωτικὸ ἀπόσπασμα, πού βγήκε ἀπὸ τὴ Λαορίδα γιὰ καταδίωξή. Δέ μᾶς κατόλαβαν ὅμως γιὰ τὴν πιαστέρισμα τρέχοντας καὶ πήραμε ἕνα δρομαλάκι ἀνάμεσα στὰ χορδαία.

Τρέχοντας πάντα, πᾶσαμε τὸ δρόμο, πού πάει πρὸς τὸν Ὀρσομενὸ, καὶ πάλι πρὸς τὸν Σκριποῦ, πού εἶχε ἀφαιχμαλωτῆσαι ἀπὸ τὰ χωράφια των χωρῶν Ρομαλίου κ' ἄρα, ποχωριῶ τῆς Λαορίδας, φτάσαμε

τέλος σὲς ὄχτες τοῦ Κηφισσοῦ. Πρὶν ἀπὸ τὸ ποτάμι αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα χαντάκι βαθὺ καὶ πλατὺ. Λησται καὶ αιχμαλωτῆσαι τὸ περάσαμε σὲς πλάτες τοῦ Νίκου Πάνου. Έξαφνα άρχισε νὰ βρέχει ραγδαία καὶ ἀφοῦ δὲ μπορούσαμε νὰ περάσουμε τὸν Κηφισσοῦ, ἀκολουθήσαμε τὴν ὁχθὴ του κ' ἀφοῦ φτάσαμε σὸ γ-φύρι τῆς Σκριποῦς τὸ περάσαμε κ' ἀνεβήκαμε σὸ Ἀκάσιο ὄρος. Σὲ κάποιο κοίλωμα τοῦ ὄρους αὐτοῦ εἰκοσυροστήκαμε μισή ὥρα καὶ καπνίσαμε. Εἶδη ἱβγαλὰ τὴν κεχοιροπορία πῆλα μου, πού μούσε χάρισε ὁ κ. Φίλωνος. Όταν τὴν είδε ὁ ληστής Κωλὸς Δέδες, πού καθόνταν πᾶτα του, τὴν πήρε τάχα γιὰ νὰ τὴν εἶδῃ. Εἶδη φοβήθηκα νὰ τοῦ τὴ ζήτησω πίσω, εἰσένοσε έέχασε νὰ μού τὴν ξαναδώσῃ κ' εἶσι έμεινε δική του.

Ὑστερα ἀκολουθώντας ἕνα μονοπάτι, φτάσαμε σὲ θέση «Κληράκι» τῆς Λαορίδας, κατὰ τὰ χορδαία, ὅπου λημεριάζαμε. Οι λησται ἀναγνώσαν τὴν κατάσταση τοῦ

αἵτου. Αὐτὰ καὶ λίγο ψωμί ἦσαν ἡ τροφή δ-λων μας εἰκὴν τὴν ἡμέρα.

Αφοῦ κοιμηθήκαμε λίγο, οἱ λησται καθήσαν δι' ὄνομά μας καὶ μᾶς ποίησαν ὅσο ἕνα κοματάκι. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔνα τσολπάνι, πού έφεραν μαζί τους, θὰ τοὺς είπε πὺς τὰ ἀποσπάματα είχαν στήσει ἐνδὲρα ἐκεῖ κοντά, γιὰ τὴν δεινὴν σήμερα, ἀντὶ νὰ τραβήξουμε πρὸς βορρᾶν, κατὰ τὴ Λαορίδα, ξαφνικά ἀλλοεδρομήσαμε ἀνατολικά καὶ πηγαίναμε γιὰ τὴν Κοπαῖδα. Στὸ δρόμο προπορεύονταν ὁ τσομπάνης, πού είχαν πάρει μαζί τους. Κοντὰ σὴν Κοπαῖδα βροκαν πρόβατα πολλὰ καὶ κοπάδια βοδιῶν καὶ ἀλόγων. Γιὰ νὰ μὴ μᾶς νοήσουν οἱ βοσκοί, κάναμε πολλοὺς εἰσιγμούς καὶ πολλὰς φορές σταματήσαμε. Ὑστερα ἤρθα μαζί μας καὶ ἕνας ἄλλος τσομπάνης, μεσόκοπος, μοντὸ ἀναστήματος, λιγάκι χοντρός καὶ ξανθός. Με τὴ βήθεια καὶ τὴς ὀδηγίης των δυὸ τσομπάνων, μπήκαμε τέλος σὴν Κοπαῖδα κ' ἀποτραβήχτηκαμε σὲ κάποιο ἀπόκρυφο μέρος. Έκεῖ στράψαμε περικαλῶς, καὶ καθήσαμε. Ὑστερα φάγαμε λίγο ψωμί, χωρίς προσφά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΕΞΗ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 8ΟΥ

Τα «κονταροχτυπήματα» του μεσαιώνος. Το δαντελλένιο μαντήλι. Η όργη του βασιλέως. Η φυλάκιση της Άννας Μπολένας. Ένα ό-
ραίο γράμμα της. Η τρομερή καταδίκη. Η υπεράσπιση του αρχιεπισκόπου. Η ψυχραιμία της καταδίκου βασιλίσσης. Η εκτέλεση.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

ΙΔΗ ΣΑ ΜΕ
στο προηγούμε-
νο φύλλο
είχα την πρώ-
τη γυναίκα
του Έρρικου
8ου της Άν-
νας. Η Αλ-
κατερίνη της
Άννας γέννη-
σε, καθώς είδαμε
ήταν πιστή, έντιμη, σεβαστή και
αξιόπρεπης σύζυγος. Ο άνδρας
της έμεινε στην δαριέχρη γρήγορα.
Όταν μάλιστα έρω εύθηκε την
ώραισιότητά της, ο Έρρικος, απεφάσισε
να την χωρίσει για να πάρει την
άγαπημένη του. Έτσι, δώτερα
από διαφορές περιπέτειες που ά-
ναφέρονται, ο Έρρικος, παρά την
βέβαιη του Πάπα, κατώρθωσε να
πάρει διαζύγιο από την γυναίκα
του και να παντρευτεί την φιλε-
νάδα του...

Η Άννα Μπολένα έγινε έτσι
βασιλίσσα της Αγγλίας. Άλλοι-
μονον όμως! Η τύχη της, έ-
μελλε να είναι πολύ τραγική: έ-
ως προκατόχου της...

Μόλις ο Έρρικος την παντρεύ-
θηκε, έπεισε, κατά τη συνήθειά
του να την... βαρεθεί. Έπει-
θηκε, όμως σχεδόν, μία δεσπο-
νίδα της τιμής της—άπο... κειτη-
μένη ταχυτητα φαίνεται—την
Ιωάννα Σίμους, και παραμέ-
λησε τελείως τη γυναίκα του.
Αλλά κι αυτή, βλέποντας ότι ο
άνδρας της την άπαυσε, του
ανταπέδωσε τα ίδια... Αποκί-
νησε ένα σωρό ιδιουμώδεις, λόρδους,
ιππότες, ιπποκότες, μουσικισ-
τες, οποιους τυχαίνει να έβρεχε του γού-
στου της.

Ο βασιλεύς είχε πληροφορηθεί
μυστικά την διαγωγή αυτή της
γυναίκας του. Δίνε περίμενε παρά
την κατάλληλη ευκαιρία για να
την κατηγορήσει δημόσια για να
ήν ενοχληθεί αυτή του ίδιου, κα-
θώς θα δομει, ο Έρρικος «κονταρο-
χτυπήματα» που έλαβε χώραν στο
Γκρήνουιτς.

Τα «κονταροχτυπήματα» ήταν
καθώς θα έχετε βέβαιον, η πιο
άγρια μίσση για τους αρχόν-
των του μεσαιώνος. Αποτέλε-
σαν ένα είδος αλλοτρίωσης επιδεί-
ξως, στην οποία αλλοτρίωση μέ-
ρος οι όνομασμένοι ιππότες της
ποχής. Οι ιππότες αυτοί όρμου-
σαν επιπονητικά άλλων, νι-
κούσαν δε εκείνος έξ αιδών που
θα κατώρθωνε να «ρίξει», με το
κοντάρι του, κάτω από το πόδι

τους όλους τους ιππείς της αντι-
πάλου ομάδας. Τα κονταροχτυ-
πήματα παρακολουθούσαν από έ-
ξέδρες, δηλαδή από όρη της αρι-
στοκρατίας. Αποτέλεσαν, μ' άλ-
λα λόγια, μία κοσμική συγκέν-
τρωση, όπως γίνεται σήμερα με
τις ιπποδρομίες.

Στο «κονταροχτύπημα» λοιπόν
του Γκρήνουιτς, η Άννα έπαιξε
φορώντας μία πολυτελεστή του
αλάντα, και κρατώντας στο χέρι
της ένα θαυμάσιο δαντελλένιο
μαντήλι. Είτε έμεινε κατ' ατυχία,
είτε έπληξε, την στιγμή που έ-
νικητής του πρώτου κονταροχτυ-
πήματος υποκείμενος ντε Ροφόρ
περνούσε μπροστά από το θωρακί-
στη, η βασιλίσσα άρπισε να πέσει
το δαντελλένιο της μαντήλι μες
στον στίβο.

Ο βασιλεύς,
το άνηλψη
αυτό. Και ρί-
χνοντας μία
άγρια ματιά
προς την γυ-
ναίκα του, ψι-
θύρισε:

— Την ά-
θλια!... Και
προσάμαρ-
τονά μου
άκρημνη
να επιδεικνύ-
την άτιμη δι-
αγωγή της... Θα
πεθάνει!... Και
μαζύ μ' αυτήν,
θα πεθάνουν όλοι όσοι με προ-
σέβαν!

Άμέσως τότε, κατά διαταγήν
του, η βασιλίσσα συνελήφθη και
ώδηγθη στην φοβερή φυλακή
του Φρουρίου. Επίσης μαζύ της
φυλάκιστηκαν ο άδελφός της, ο
υποκόμης ντε Ροφόρ, έπίσκοπος
της Νορβηγίας, ο λόρδος Μπρέτον,
ο λόρδος Βεσκον, και ο μουσικός
Σμιλτον—όλοι, δηλαδή, οι κατά
καιρούς ενοχούμενοι της.

Στην αρχή, η Άννα ενόμισεν
ότι ο Έρρικος ήθελε μόνο να την
δοκιμάσει. Όταν όμως σε λίγο
άντελήφθη πείρα ήταν τα πραγ-
ματικά σχέδια του συζύγου της
καταλήφθη από μεγάλη απόγνωση.

Στα άρχια της Καγκελλαρίας
της Αγγλίας, έχει διατηρηθεί
μέχρι σή-
μερα το
γράμμα το
ποστον έ-
στειλεν η
Άννα Μπο-
λένα από τη
φυλακή της
αδ' άνδρα

της. Από το γράμμα αυτό, το δ-
ποστον θαυμάζεται απ' όλους τους
ιστορικούς για την εύγεια και
τη λεπτότητα του ύφους του, θα
παραθέσουμε μερικά αποσπά-
σματα:

«Μεγαλειότατε,
Τόσον η όργη της Ύμετέρας Με-
γαλειότητος όσον και η φυλάκι-
σή μου, είναι για μένα πράγματα πολύ
άγρια... και δεν ξέρω πως να
ορίσω την αλήθεια, την οποία σή-
μερα προσπαθώ να έπιανεσθώ
έναντίον μου, ε μαι υποχρεωμένη να
δηλώσω ένα και μόνον πράγμα: ότι
καμμία ποτέ πρίγκιψη δεν απέκτησε
ούδ' ου ποτέ όσον άπορριμμένη
όσο κατέχομαι
της και πιο τρυ-
φής, απ' ό,τι έ-
πληξε για σας η
Άννα ντε Μπο-
λένα.

«Μη νομίζετε
ότι έλπιω ποτέ
πώς με ά-
νευθετε, σέ-
ντε στο όνομα
να μην άναμ-
ω τη δυσμε-
νήν όποιαν ό-
πλησε τα-
ρα... Είχα παντοί-
α άρετή, κρίση
όσο να άντιμω-
βανμαι ό
τι, όπως η άνο-
ψία μου όρε-
λει ο Έρρικος
ποιοί του έ-
ρωτος, έτσι μπορούσε όπο σιγή με
στην και παυσιασθή ατι μου
να σας γονιεύσει και να μου άρπα-
ξει την καρδιά σας...»

«Εάν έχετε λόβη ήδη την από-
φαση σας σχετικά με την τύχη που
με άναμνει, δάν σας χρεώ-
ται μόνον ο θάνατός μου, α λα και μια
βδελυρα συκοφαντία, για να μπορέ-
τε να άποκτήσετε έκτενο από το
όπλον ένοχότητας σήμερα την ένο-
χη σας, ελπίω ότι όθεδ να σας
συνχωρήσει γ' όνα τόσο μεγάλο ά-
μαρτημα. Είστε, δαν έπληξε η δευ-
τέρα παρουσία, να μη σας έλπει-
λογο για τη σκληρότητα σας άπε-
ναντί μου!...»

«Είθε να υποστώ μόνη έπί της γης
το άπυλίστομα της όργης σας. Είθε
να μην έπικρατή αυτό και έπί α-
ντων και δυστυχισμένων θροναίων
σας, οι όποιοι, καθώς μαθαίνω, έ-
ναι και αυτοί φυλάκισμένοι ως συνέ-
νοχοί μου. Αυτή είναι η τελευταία
και μόνη παρακλήση που τολμώ να
σας άπευθώ. Έάν ποτέ με έλχαστε
συνπαθήσει,
δάν ποτέ το
όνομα της
Άννας Μπο-
λένα ήταν
εύχρηστο
στην άνοχη
σας, ελπίω
όσο την πα-
ράκλησή μου
αυτή, και δάν

«Ο μόνος ό έπληξε τόλμησε να
υπερασπισθή την ευσημειωμένη
βασιλίσσα, ήταν ο άρχ επίσκο-
πος του Καντερμπουρι Ένωας
Κράμμερ, ό όποιος έλαχε έταπει-
νη μένους ευεργετηθή απ' αυτήν.
Αλλά και αυτός, φοβούμενος την
όργη του βασιλέως, μετέχει στη
έναν όποιο υπερασπίσεως άντε-
λως... Ιησουίτικα.

— Είχα, έπλε στέν βασιλέα,
πάντα πολύ καλή ιδέα για την
γυναίκα σου και γι' αυτό δέν μπο-
ρώ σήμερα να την θεωρήσω ένο-
χο. Βλέποντας έμεις πόσο σκληρά
φέρεστε άπέναντί της, ένώ πρό-
όλιγου άκόμη καιρό την άγα-
πούσατε τόσο, δέν μπορώ να την
θεωρήσω άθλια. Όποι έδήποτε έ-
μειν, δολοφόνος έστι η Μεγαλειότης
Σας δέν θα έχη να παραγγέ-
νουν, έχι δ' άλλο τίποτε, αλλά
μόνον λόγους των υποχρεώσεων
αυτής μεστειύω για να άπολο-
γήτη έσο το δυνατόν καλύτερα...

«Αννα ντε Μπολένα»
Η έπιστολή αυτή κάνει πολ-
λούς έσ ειδικούς ν' άμφισβή-
λουν ή διαγωγή της Άννας ήταν
πράγματι τόσο έπιληψιμη, όσον
ήθελε να την παρουσιάσει ο άν-
δρας της.

Όποι έδήποτε, ο Έρρικος, δέν
συνκινήθηκε διόλου από αυτό το
γράμμα. Βαζόντας, βλέποντας, να
έξαναπαιρνούσε... κι έπρεπε να ξε-
φορτωθή το ταχύτερον τη γυναί-
κα του που τον ένοχλούσε στα
σχέδια του.

Την 1 Μαΐου του 1536, η Άν-
να έδικάσθη από έισομένη «έπι-
τρέπου», έί έπληξε την κατι-
κασαν να κοίτωνα ή ή να έσχι-
σθή στα τέσσερα, έστι από τα
δύο προτιμούσε ο βασιλεύς. Μαζύ
με αυτήν κατέβηκε ό ανδρας
δ' άδελφός της και ο υποκόμης ντε
Ροφόρ σε καρωτόληση, και έί
τρείς λόρδοι καθώ, και ο μουσί-
κος σε άπαγχονισμό. Κατόπιν, ό-
πως έλαχε η άπάχυνση, τα πτώ-
ματά τους θα έξηλθον στα τέσ-
σερα και θα έξετίθεντο σε κοινή
θάλα...

Ο μόνος ό έπληξε τόλμησε να
υπερασπισθή την ευσημειωμένη
βασιλίσσα, ήταν ο άρχ επίσκο-
πος του Καντερμπουρι Ένωας
Κράμμερ, ό όποιος έλαχε έταπει-
νη μένους ευεργετηθή απ' αυτήν.
Αλλά και αυτός, φοβούμενος την
όργη του βασιλέως, μετέχει στη
έναν όποιο υπερασπίσεως άντε-
λως... Ιησουίτικα.

— Είχα, έπλε στέν βασιλέα,
πάντα πολύ καλή ιδέα για την
γυναίκα σου και γι' αυτό δέν μπο-
ρώ σήμερα να την θεωρήσω ένο-
χο. Βλέποντας έμεις πόσο σκληρά
φέρεστε άπέναντί της, ένώ πρό-
όλιγου άκόμη καιρό την άγα-
πούσατε τόσο, δέν μπορώ να την
θεωρήσω άθλια. Όποι έδήποτε έ-
μειν, δολοφόνος έστι η Μεγαλειότης
Σας δέν θα έχη να παραγγέ-
νουν, έχι δ' άλλο τίποτε, αλλά
μόνον λόγους των υποχρεώσεων
αυτής μεστειύω για να άπολο-
γήτη έσο το δυνατόν καλύτερα...

Με έλιν όμως την πονηρία του,
ο άλδρισμώτατος Θωμάς Κράμμερ
δέν κατώρθωσε να φέρη καμιά
βοήθεια στην άτυχη βασιλίσσα.

Την άνάγνωση της καταδικα-
στικής άποφάσεως, η Άννα την

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γιατί δέν τύπωναν τα βιβλία τους οι αρχαίοι. Η τυπογραφία ή-
ταν γνωστή στην αρχαιότητα. Η κυ-
λινογραφία της Βαβυλωνιακής εποχής. Πώς έγραφαν οι αρχαίοι. Οστρακα, περγαμηνές,
πάπυροι, κλπ. Πότε έγινε φανερή ή ανάγκη της τυπογραφίας. Πώς έξελεχθη ή τυπογραφία, κλπ.

άκουσε με μεγάλη ψυχραιμία, με
εξήντα σχεδόν:
— Ο δήμιος, έπλε στέν δικα-
στικό λειτουργό, έπλε καθώ-
ς άκούω, πολύ έπιδέξιος... Ο λαίμα-
ρός μου έξ άλλου έπλε πολύ λεπτός...
«Έτσι ή δουλειά θα τελειώσει
χωρίς πολλή φασαρία!...»

Και, μετρώοντας με το χέρι της
το πάχος του λαίμα-
ρός της, έσκασε
στα γέλια.

Πριν άνδρη στο έκρημα, έστει-
λε στέν βοήθεια το έξής τελε-
ταίον γράμμα:

«Από έπληξη έσπινιδα—του έ-
γγραφ—με έκαμναι μαρκισία, από
μαρκισία βασιλίσσα, κ' από βασι-
λίσσα, με κανέτε τώρα άγία!...»

«Άγία, πάει ίσως πολύ... Η ά-
λήθεια όμως είναι ότι τα άμυρ-
τούμενα σφάλματα της Άννας
δέν δικαιολογούσαν, πάντως, το
μαρτύριο στο όποιο υποβλήθη.

Ένώ όμως ή φτωχή Άννα ντε
Μπολένα έβριζεν έτσι στο Γολγο-
θά της, έί έκαμεν ο βασιλικός της
σύζυγος:

«Απλούστατα: Με μεγάλη ψυ-
χραιμία καθώρισεν ο ίδιος τα της
θανάτου έκτελέσεως.

Έκείσε δ' ίδιος τόν δ' ήμιο
του Καλαί, φημισμένο για την
μεγάλη του έπιδεικνύτητα, και του
έδωσε σχετικές οδηγίες, κατόπιν
δ' άσχολήθηκε να έρση ποιοί
εργασίες και άξιωματικοί θα πα-
ρίστασαν στην έκτέλεση. Κι' άφ' ό-
τελειωσε έλες αυτές τις προπα-
ρασκευές άνέβηκε στέν πύργο του
Λονδίνου, και περίμενε εκεί ένα-
γωνίως να δ' ή από το πάχος του
Ρισμοντ το σινιάλο το όποιο θα
του έκαναν για να του άναγγέ-
λουν τόν θάνατο έκείνης που είχε
τόσον άγαπήσει.

Και αά να μην έφθαναν αυτά,
άφ' ότε από μεγάλη γυναιοφροσύνη
δίετρεξε έί συνέννοχη της βα-
σιλίσσης να καρωτομυθεύει άντι-
να κρεμασθών και ή γυναίκα του
να μην υποστή το μαρτύριο της
πυράς, το έστεμμένο αυτό τέρας
ώρσαν την έπαύριον της θανατι-
κής έκτελέσεως ως ήμραν των
γάρων του με την Ιωάννα Σί-
μους!

Ποια λοιπόν ήταν αυτή ή γυ-
ναίκα, ή όποια ένώ ο άέρας άν-
τηχούσε άκόρη από τόν άπαισιο
κρότο το πέλεμας του δημόσιου,
εβρισκεν έν τούτοις λόγια άγ-
νης να φθυρίζη στέν Έρρικο ;...

Για την Ιωάννα Σίμους έ-
μειν, και την φοβερή τύχη που
την άνέμενε, θα γράψουμε στο
έπόμενο φύλλο.

(Απολοήσει)

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΕΠΙΧΡΥΣΩΝ ΚΟΡΝΙΖΩΝ

Για το καθάρισμα των έπιχρύσων
κορνιζών μεταχειρίζεσθε άλοιφή ά-
πό άσπράδι αυγού (45 γραμμάρια)
και ποτάσσα (15 γραμμάρια). Το
μίγμα αυτό το άνακατεύετε έπί ά-
κακη όρει, το άνακατεύετε και κα-
τόπιν βυθίζετε σ' αυτό μία βούτσα
άσπλη και πλύνετε την κορνίζα. Η
κορνίζα άμέσως άναμει την πρώτη
της καθαρότητα και λαμπρότητα.

Για την άνακάλυψη του Γουτενβε-
ργίου και για την εξέλιξη της κα-
τα τα τελευταία έκατονταετηρίδες
έχουν γραφή ένα σωρό πράγματα. Το
έζημα όμως που δέν έχει έξετασθή
καθόλου είναι για ποίον λόγο δέν έ-
χαν άνακαλύψη οι αρχαίοι την τυ-
πογραφία. Και όμως είναι σε όλους
γνωστό, ότι οι αρχαίοι έγνώριζαν
την βασι της τυπογραφίας, την χρη-
σιμοποίηση δηλαδή του τυπού. Με
διαφορα ένοχηματα Αλγυπτιακή, Μυ-
νηαία, Έλληνική και Ρωμαϊκή
εποχής, που άνεκαλυφθήσαν σε άνα-
σκαφές, π.χ. σε άγγεια και σε λυ-
χνίες, βλέπουμε άποτυπωματα σφρα-
γισών, είναι δε γνωστόν ότι ή σφρα-
γίς ήταν το πρώτο υπόδειγμα της
τυπογραφικής τέχνης.

Επίσης από την άκόμη άρχαιο-
τέρα Βαβυλωνιακή έποχή έχουν σω-
ση ως την έποχή μας άποφωτες δια-
ταγές και άποσώμας, ή όποιες έχουν
σφραγισθή με κυλινδρική σφραγίδα.
Στην Βαβυλωνία καθε άνοσφω-
πος που έλες όπες δήποτε μια
θεσι στην κοινωνία, έπρεπε ά-
παραιτήτως να έχη και την άπορική
του κυλινδρική σφραγίδα. Κατά τας
άνασκαφές που έγιναν τα τελευταία
έτη βρεθήσαν πολλές τέτοιες σφρα-
γίδες, μία μάλιστα απ' αυτές έχει και
χερούλι—δέν διαφέρει δηλαδή καθό-
λου από τις σημερινές κυλινδρικές
σφραγίδες. Και όχι μόνον αυτό. Έ-
πιπλέον βρεθήσαν βρεθήσαν έπιγραφές
που έχουν γραφή δια της άποτυπω-
σεως πολλών σφραγισμών έκ των όποι-
ων ή καθε μια είχε από ένα γραμμο-
τού άλφαβήτου. Έχουν τυπωθή δηλα-
δη όπες άπαρκαλλωτισμωσονται και
τα σημερινά βιβλία. Μία τέτοια έπι-
γραφή πλινθινή άνακαλύφθη πρό ό-
λιγων έτών στην Κρήνη και ο τρο-
πος της κατασκευής της είναι ματα-
φανής. Έπαιον στην άψητη πλινθί-
νη πλάκα έτυπωθήσαν πρώτα τα
γράμματα με τις σφραγίδες και ύστε-
ρα ψήθηκε και έλαβε την σημερινή
της μορφή.

Γνωρίζουμε επίσης ότι οι αρχαίοι
έγνώριζαν την άξια του βιβλίου και
έχουν περιφραγές βιβλιοθήκες, όνο-
μαστές τόσο και για την άξια των
εργων που περιείχαν, όσο και για την
άφρονία των συγγραμμάτων. Οι Αλ-
γυπτίοι είχαν βιβλιοθήκες από το
έτος 1900 πρ' Χριστού και οι Βαβυ-
λωνίοι άκόμη πιο πρίν. Βεβαίως τα
βιβλία που είχαν οι βιβλιοθήκες έ-
μεινες ήταν έτελώς διαφωτιστικά
και δικά μας. Οι Βαβυλωνίοι έτοι-
μαζαν στις βιβλιοθήκες τους κυλιν-
δρους και πλάκες από πηλο χαρά-
ζοντας με σφηνωμένη γραφή. Οι Αλ-
γυπτίοι και οι Έλληνες έγραφαν έ-
πάνω σε παπύρους ένώ κατά την έ-
ποχή της άκμης της Περγαμου χρη-
σιμοποιείτο η περγαμηνή, δηλαδή
δερμα ζώου καταλλήλως κατασκευα-
σέν το όποιο άπό έγγραφες, κυλιν-
δρων κατόπιν έτοιμαζέται μέσα
σε ειδικές θήκες. Η πρώτη βιβλιο-
θήκη της Ρώμης έγινε μόλις μετά
τόν δεύτερο Καρχηδονιακό πόλεμο.
Περιφραγμένες όμως απ' όλες τις
βιβλιοθήκες της αρχαιότητας ήταν ή
βιβλιοθήκη της Περγαμου και της
Αλεξανδρείας.

Οι αρχαίοι ποιητάι και συγγρα-
φείς ή άνέγραφαν μόνοι τους τα
έργα τους ή είχαν μερικώς μαθητές
οι όποιοι τους βοηθούσαν στη δου-
λειά αυτή. Π.χ. ο Ρωμαίος ποιητής
Λύριος Άνδρόνικος άνέγραφε τα

θεατρικά του έργα σε πολλά άντι-
τυπα μόνον του. Τα χειρόγραφα βι-
βλία της αρχαίας έποχής, δέν είχαν
καμμία έμπορική άξια. Άρχισαν ό-
μως να παίρνουν καποια άξια και
να ζητούνται όταν ή άναγκη της
μαθησεως έγινε μεγαλειότερη κατό
το 460 δηλαδή π.Χ. όταν δηλαδή
ήμαρταν οι σοφισταί και οι σχολές
τους. Στην Ρώμη ζήτησε βιβλία
παρουσιάζει μόλις κατά την άκμή
της ρητορικής, δηλαδή το 50 π.Χ.

Στην Ελλάδα την άντιγραφή των
εργων των συγγραφέων την έ-
καναν οι μαθηταί τους, ένώ
στην Ρώμη την έκαναν δούλοι ει-
δικώς σπουδαζόμενοι γι' αυτήν την έ-
ργασία. Μολαταύτα όμως ή γενική
ζήτησις των βιβλίων ήταν τόσο μι-
κρή ώστε τα άντιγραφα που γινόν-
τουσαν έφθαναν και περισσεύον μετό
παραπάνω. Έκτός αυτού πρέπει να
προσέτιθι ότι παντού έπικρατούσε ή
συνήθεια να διαβάζονται τα χειρό-
γραφα συγγράμματα, δυνατά ες έπ-
κοον μεγάλου άκροατηρίου.

Για ποίον λόγο λοιπόν δέν χρησι-
μοποιήσαν καθόλου την τυπογραφί-
κή τέχνη οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι,

μέρους του κοινού. Στην αρχαία Ρώ-
μη έξαφνα δέν έτυπώνοντο βιβλία για-
τί ή Σύγκλητος είχε άπαγορεύσει την
κυκλοφορία άντιγράφων που θα έ-
χαν γίνει με κινητά ψηφία, έπειδή
άμα το βιβλίο έγίνετο προστό ο δ-
λον τόν κόσμο, οι άλήθειες και οι
άρετες που ύποστήριζαν οι συγγρα-
φείς θα προκαλούσαν έπανάστασι.
Η μόνη λοιπόν άφορμή του ότι
οι αρχαίοι δέν χρησιμοποίησαν την
τυπογραφία είναι ότι δέν την είχαν
άνεχνη. Χρειάσθηκε να έρθη ή Άνα-
γέννησις με την τεραστία πνευματική
και καλλιτεχνική της κίνησι για να
φανερωθή ή έλλειψις της υπαρκ-
σεως πολλών άντιτύπων από ένα βιβλίο.
Τότε μόνον έλευσε έρθηκε ή διά-
νωση του άνθρώπου από το σκοτάς.
Η ζήτησις του βιβλίου ήταν τότε
ώστε οι άντιγραφοί δέν έπικρατούσαν
πεία.

Έτσι τα πρώτα τυπογραφημένα
βιβλία ένεφανίσθησαν κατά την έπο-
χή της Άναγεννήσεως και έτσι σε
λίγα χρόνιά διεδόθησαν και προς
βορράν και προς νότον. Έκείνο δέ
που βεβαίως την γνήρη που άνα-
πτύχθηκε παραπάνω είναι ότι ή έφε-
ρεσις αυτή διεδόθη έιδικώς στις πό-
λεις της έποχής εκείνης που έφημι-
ζοντο για την πνευματική τους άνα-
πτυξή και στις όποιες άργότερα έγι-
ναν ή πιο φανατικές θρησκευτικές
διαμάχες. Στις χώρες αυτές ή τυπο-
γραφική τέχνη όχι μόνον έγινε άρέ-
σως γνωστή, αλλά έξελεχθη σε τέ-
τοιο σημείο ώστε στην αρχή του
16ου αιώνος είχαν ήδη γίνει 1600
έκδόσεις διαφόρων βιβλίων. Από
τότε το βιβλίο έχει λάβει τέτοια διά-
δοσι και τέτοια έξάπλωσι ώστε δέν
μπορεί να θεωρηθή πολιτισμός χω-
ρίς αυτό.

Η ατία λοιπόν για την όποια
δέν είχαν άνακαλύψει ή μάλλον δέν
έχουν χρησιμοποιήσει οι αρχαίοι την
τυπογραφία είναι ότι δέν υπήρχε κα-
τά την αρχαία έποχή ζήτησις βι-
βλίων. Η άνάγνωσις και ή γραφή
ήταν με έπιστήμη γνωστή σε λί-
γους μόνον και ο αριθμός των άν-
τιγράφων και των πρωτοτύπων που
έπικραταν ήταν υπεραρκετός. Οι Αλ-
γυπτίοι μάλιστα που ύπληξαν στην
Ρώμη και στην Αλεξανδρεία είχαν
άπορκετους άντιγραφοίς οι όποιοι έ-
γραφαν διαρκώς άντιγραφα. Ένω-
ντας άνοητο και σπάζουμε το κεφα-
λί μας για να βρούμε πως κατάφε-
ραν ν' έκαναν τέτοια πράγματα. Α-
υτό άποδεικνύει ότι δέν τους έλειπε
ή ικανότης να άποτυπώνουν στόχα-
ρι την σκέψι του συγγραφέως με κι-
νητά ψηφία.

Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι δέν
έγινε αυτό λόγω της έλλειψεως του
χαρτίου. Και αυτή όμως ή γνώμη
είναι έσφαλμένη, γιατί ο παπύρος ά-
ντικαθίστατο θαυμάσια το σημερινό
χαρτί και μπορούσε έξ ίσου καλά να
τυπώσει κανείς άπάνω σ' αυτόν καθώς
και να γράψη. Η χαρτοποιία λοι-
πόν δέν είχε καμμία σχέση με την
τυπογραφία.

Φαίνεται λοιπόν ότι ήταν άλλος
ο λόγος για τόν όποιον ή τυπογρα-
φία άνακαλύφθη μόλις κατά το 1400,
από τόν Γουτενβέργιο. Ο λόγος α-
υτός είναι ή ζήτησις του βιβλίου έν

«Δέν υπάρχει, κατά τη γνώμη
μου, άτιμωτέρα πράξις το να πάη
κανείς στο σπίτι ενός άνθρώπου,
να του σφίξη το χέρι, να τόν ά-
ποκαλέσει φίλον του, και συγχρό-
νως, να κυτάξη πως να του κλέ-
ψη τη γυναίκα του...»

— Η γυναίκα, κατά την έβδλο,
υπήρξε το τελευταίο δημιούργη-
μα του Θεού. Την δημιούργησε
το δράκ της έδδδδδδς ήμείρας...
Μαντεύει κανείς απ' αυτό πόσο
θάραν κουρασμένος...

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΟΥΜΑ ΥΙΟΥ

Δέν υπάρχει, κατά τη γνώμη
μου, άτιμωτέρα πράξις το να πάη
κανείς στο σπίτι ενός άνθρώπου,
να του σφίξη το χέρι, να τόν ά-
ποκαλέσει φίλον του, και συγχρό-
νως, να κυτάξη πως να του κλέ-
ψη τη γυναίκα του...

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΚΥΝΗΓΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΚΕΦΑΛΩΝ

Η πιο βάρβαρη φυλή της γης. Τα μαρτύρια ενός ιεραποστόλου και της συζύγου του. Οι Νάτ, τα επνεύματα της φύσεως. Φρικώδη και απεργήματα βιολογιστήρια. Ο τρομερός έφιπλος των Νάγκα. Οι θεοί ζητούν ανθρώπινα κεφάλια. Τα κρανιοφυλακεία. Ένα τέμενος χτισμένο με ανθρώπινα κρανία.

Επισαν και την έφυλαξαν, χωρίς από τον άνδρα της. Στη φυλακή αυτή την κράτησαν επί αρκετό διάστημα γιατί την πείναν ως θύμα μιας μακάβριας θρησκευτικής τελετής των.

Ο δυστυχής ιεραπόστολος, μη αντέχοντας στη σκληρή και βίαια εργασία των ανθρώπων, έφυγε από την φυλακή και πήγε να βρει τον άνδρα του. Ο Νάγκα τότε για να τον τιμωρήσει, έπεσε άνοστος περ από την εξάντληση και τον κ' πο. Τούτη την άδυνατο πεία να δούλεψαν. Οι Νάγκα τότε για να τον τιμωρήσουν, έπειδή δεν μπορούσε να δουλέψει, τον έπαιαν άμεως και τον μετέφεραν στην πολιτεία. Για να παρασταθεί στη φρικώδη ιεροτελεστία που θα γινόταν εκεί την άλλη μέρα, με θύμα την άμοιρη γυναίκα του.

Επρόκειτο να την προσέδωσαν ως θύμα, σύμφωνα με μια θρησκευτική τους παράδοση. Ο Νάγκα τότε για να τον τιμωρήσει, έπεσε άνοστος περ από την εξάντληση και τον κ' πο. Τούτη την άδυνατο πεία να δούλεψαν. Οι Νάγκα τότε για να τον τιμωρήσουν, έπειδή δεν μπορούσε να δουλέψει, τον έπαιαν άμεως και τον μετέφεραν στην πολιτεία. Για να παρασταθεί στη φρικώδη ιεροτελεστία που θα γινόταν εκεί την άλλη μέρα, με θύμα την άμοιρη γυναίκα του.

Μολοντί δέ η περιοχή της Νάγκα Χίλλ, υπάγεται υπό την κυριαρχία της Μεγάλης Βρετανίας, εν τούτοις ως σήμερα η αγγλική διοίκηση διν έμπαρεσε να εκπολιτίσει τους άγριους κατοίκους της, ενώ αντίθετως μέσα σε λίγα χρόνια εξεπολίτισε, με ειδικές αποστολές, την έπληρη άπολιτίστη περιοχή του Μπουρμά. Αυτό έφείλεται στο γεγονός ότι οι κάτοικοι της Νάγκα Χίλλ είνε τυφλά προσηλυμένοι στις θρησκευτικές παραδόσεις τους.

Γι' αυτό να λάβετε μια ιδέα της άγριότητας των 'Ινδών αυτών, θα σας βοηθήσει το ακόλουθο περιστατικό: Πρώ άλλων άκόμη έτών έως Σουηδίας πάστορ, ο 'Αβελ Χριστιάνσεν, άπεράσισε και πήγε στη Νάγκα-Χίλλ για να προσηλυτίσει τους κατοίκους της στο χριστιανισμό. Οι Νάγκα όμως, μάλιστα άκούσαν τη διδασκαλία του Χριστιάνσεν, τόσο άργέτηκαν άναγνόν του ώστε άπεφίσεσαν να τον ξεπαιρτέψουν, άφορ προηγούμενως τον υποδύλουν στα φρικωδέστερα βιολογιστήρια. Τόν έπαισαν λοιπόν και τον έκλεισαν σε μια τρομερή ύπαιγεια φυλακή, όπου τον άφηναν ηρεμικά και χωρίς νερό επί δέκα ώρες άκόμη ημέρας. Έστερα, τον έβγαλαν από κει μέσα και τον έστειλαν, παρ' όλα τα κακά χάλια στα όποια βρισκόταν, να κάνει καταναγκαστικά έργα στα άνθρωπ' κ' της περιοχής.

Ο Χριστιάνσεν έλε πάρε μ' αυτό του στη Νάγκα-Χίλλ και τη γυναίκα του. Οι 'Ινδοί, χωρίς να σεβαστούν τόφύλο τουλάχιστον, την

χορούς. Άμα τελίωσε το μαρτύριο της; γυναίκας, ύπέβαλαν στο ίδιο άκριβος βιολογιστήρια και τον πάστορα σύζυγό της. Στο τέλος δέ έπαιαν τα κομμένα κεφάλια των θυμάτων, κ' άφορ τα άδωσαν από κει μαλλιά, τα κάρωναν άπάνω σε μακρύ κοντάρι από μπαμπού και τα περίεραν στην πόλη.

Όταν ματίφτηκε στην Άγγλο-δ' έλετρο τέλος του πάστορα Χριστιάνσεν, τόσο τρομερή ήταν η έντύπωσις που προκάλεσε ώστε άπεφάσισαν για λίγα χρόνια να άγκαταλείψουν κάθε άπόπειρα εκπολιτίσμου των άγριων κατοίκων της Νάγκα-Χίλλ.

Οι Νάγκα είνε όποιο είνε πολυάριθμοι, είνε ένως πολύ παράδοξος λαός. Είνε διηρημένοι σε άνορ' θητες φυλές, που διαφέρουν άνωμεταξύ τους είνε μ' ο κατ' τη γλώσσα, άλλα και σε πολλά έθιμα, τους ένώνει όμως είνε κοινός θρησκευτικός αίσθημα και η 'ίτις παροπαρόδοις τις θρηωδίες άρχες τους. Άνήκουν στη Μονγγολική φυλή και φυσικά μοι'άζουν με τους Κινέζους στο πρόσωπο και στο χρώμα.

Κάθε φυλή έχει την άρχηγό της, ο όποιος διοικεί άσολικώς τους όλην κόρους του, σύμφωνα με τους νόμους που άκ δίδει ο ίδιος. Κάθε τόσο στηρίζονται πάντοτε στα μακάβρια έθιμα των προγόνων των.

Οι Νάγκα ζύνε διρκώς υπό την έιδορση ενός τρομερού έφιπλου, ο όποιος διρκώς τους κάνει άγρόλους και θηρωδίες προς τους άλλους ανθρώπους. Πιστεύουν, δηλαδή, ότι η άτιμάραιρα είνε γεμάτη από «άγριους δαιμόνες»! Πιστεύουν ακόμα, ότι οι δαίμονες αυτοί, τους όποιους

ονομάζουν Νάτ, δεν κάνουν τίποτε άλλο κάθε μέρα παρά να έπαγρυνουν τις πράξεις των Νάγκα από τους όποιους ζητούν ως θύματα ανθρώπινα κρανία για να τους μακροημερεύουν τη ζωή!

Η θρησκευτική τους αυτή δεισιδαιμονία έκανε τους Νάγκα να έξελιχθούν σε τρομερούς κυνηγούς ανθρώπινων κεφαλών. Για να έξυμηνίσουν τα πνείματα της φύσεως, τους άόρατους Νάτ, τους προσφέρουν ανθρώπινα κρανία, με μακάβριες ιεροτελεστίες, σαν κ' εκείνη που περιγράφουμε παραπάνω. Άν παραλείψουν και δεν προσφέρουν στους Νάτ άνθρώπινα κεφάλια, νομίζουν ότι τα πνείματα αυτά θα έξοργιστούν άναγνόν τους και τότε άλλοιμονό τους! Πιστεύουν πως βλες ή άρρωστειες του κόρου θα πέσουν άπάνω τους και πως τα δρεπάνια των Νάτ θα κόψουν τα ίδια τους τα κεφάλια.

Σε κάθε χωριό και πολιτεία των Νάγκα υπάρχει ένα τέμενος, σ' όποιο τοποθετούν τα άνθρώπινα κρανία, ύστερα από τις ιεροτελεστίες τους. Το κάνουν αυτό γιατί πιστεύουν ότι κατεβαίνουν και τα «πνείματα» οι Νάτ. Στα τέμενη αυτά επ' ουδενί λήγφ επιτρέπεται να μπή μέσα γυναίκα.

Όποια τυχόν τολμήση και παραβή το έθιμο αυτό, καταδικάζεται άμέσως σε θάνατο. Στα «Κρανιοφυλακεία» αυτά έπληση μαζεύονται κάθε τόσο οι προύχοντες κάθε τόπου και υπό την προεδρία του άρχηγού της φυλής τους άποαρρίζουν για το κυνήγι των ανθρώπινων κεφαλών. Προδ'αγράφουν δηλαδή κει μέσα τους άθώμους που θα χρησιμοποιούν ως θύμα στους Νάτ.

Το «Κρανιοφυλακείο» της πρωτεύουσας των Νάγκα-το, Κόμπα-είνε ετερογενές γύρω με έμοιώματα νεκροκεφαλών, κ' αμ' αμένα από έολο μπαμπού, και στηλωμένα πάνω σε πανύψηλα κοντάρια. Το έσωτικό του είνε σκολιμένο έπληση με στανικά έμοιώματα Νάτ. Μην έκπαλγεται άν σ' αυτός ποδ' είνε άνάμεσα από τις διαβρολέμενες αυτές μορφές των πνευμάτων του άέρος διάρχει και μια είκόνα του 'Ιησού Χριστού! Άσφαλώς θα την πήραν από κάποιον ιεραπόστολο οι κάτοικοι του Κόμπα κ' έστέλλισαν μ' αυτή το θρησκευτικό τους τέμενος!

Οι Νάγκα έχουν πάντα έτοιμο το άπαρατητό θύμα για την ιεροτελεστία της έδωμάδας. Αυτό συνήθως προέρχεται από τους

Η ΑΠΟΘΑΝΑΤΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΝΘΕΟ

Μια όραία πρωτοβουλία ενός από τα καλύτερα Παριζιάνικα περιοδικά. "Οπου το κράτος ξυπνάει τελευταίο και αναλαμβάνει... την ήτλη της προοισία. Η τρεις πρώτες ταινίες Κλεμανσώ, Ζοφρ και Μπουρζέ. Ο Κλεμανσώ που γυρεύει να ξεχασθ' απ' όλους. Όλη η λιτή ιδιωτική ζωή του. Οι δυο άν'οι που αντιπροσωπεύουν τη Σοφία και τον Πλούτο. Ο Μπουρζέ κινηματογραφείται κατά την έκτέλεση του έργου του.

Πρώ όρου του καιρού ορίχτη των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος. Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά. Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

Αυτό έμους έξ' ακολουθούσαν να τις κάσιν μυστικά, πράγμα που έβλεπε άπορμή να θανατοθούν πολλοί απ' αυτούς προς παραδειγματισμόν.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

Αυτό έμους έξ' ακολουθούσαν να τις κάσιν μυστικά, πράγμα που έβλεπε άπορμή να θανατοθούν πολλοί απ' αυτούς προς παραδειγματισμόν.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

Αυτό έμους έξ' ακολουθούσαν να τις κάσιν μυστικά, πράγμα που έβλεπε άπορμή να θανατοθούν πολλοί απ' αυτούς προς παραδειγματισμόν.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

Αυτό έμους έξ' ακολουθούσαν να τις κάσιν μυστικά, πράγμα που έβλεπε άπορμή να θανατοθούν πολλοί απ' αυτούς προς παραδειγματισμόν.

Ένα Παρισινό περιοδικό, το «Lectures pour tous» άνέλεβ' να καταστή το «Κινηματογραφικό Πανθεο» των ένδοξων άνδρων» της έποχής μας με έλικες του διαπάνος.

Άμέσως τότε το Γαλλικό κράτος έδωσε το έργο υπό την ήτλη του προστασία και η πραγματοποιήσις του άρχισε τώρα ταπεινά.

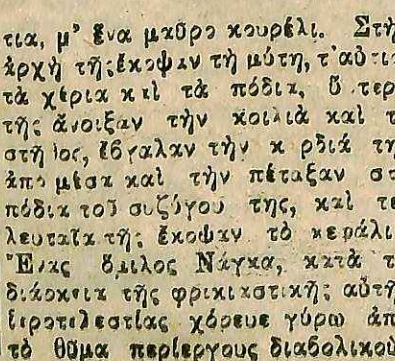
Το γαλλικό περιοδικό έσκέφθηκε πως έχομε υποχρέωση ν' άφίσουμε τις μ' αλλοιμένες γενέσεις, με έαντα την έδω δέν έννοουσαν ν' άν'αλάβουν και την πρωτοβουλία της πραγματοποίησής της.

Επί τέλους το όρατο αυτό σχέδιο άρχισε να έφαρμόζεται στη Γαλλία έπειδ' ιδιωτική έντιελος πρωτοβουλία. Η έντιελος αυτή π' αλλοιμένες αλχημικών που πιανούν κατά τις επιδρομές τους άναγνόν άλλων γειτονικών φυλών. Όταν δεν υπάρχουν αλχημικοί, το θύμα διαλέγεται τότε από τις φτωχικές, και πιο άσχημες ελκογένειες του χωριού ή της πόλεως. Κι' όταν δεν υπάρχει μεταξύ των ελκογενειών αυτών άντρης, τότε κατανάγκην το θύμα εκλέγεται από τις γυναίκες. Είπαμε κ' απ' ανάγκη γιατί πιστεύουν οι Νάγκα πως οι Νάτ δεν γουστάρουν καθόλου τα γυναικεία κεφάλια!

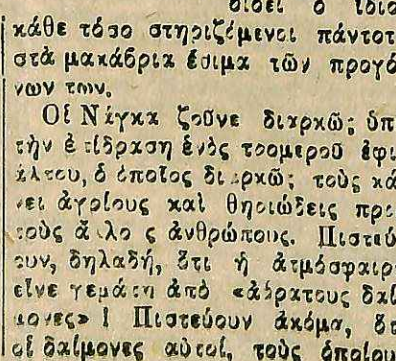
Όταν οι Νάγκα κάνουν έχθρικούς επιδρομές άναγνόν γειτονικών φυλών, έτοιμοι αυτοί σκοτώνουν στο πεδίο της μάχης οι σύ' τροφοί τους κόδουν τάκεράλια τους, τα γδερνουν κ' ύστερα κορφώνουν τα κρανία τους σε ψηλά κοντάρια και έα στήνουν στους κεντρικώτερους δρέμους και στις πλατείες τους, ως έθιμό τους στόλισμα. Φαντασθήτε τώρα τί ρίγος κ' έφρικη θα κατακομδίνη τον έπ' αλλήν που θα τύχη να περάσ' απ' αυτός τους δρέμους, με τις νεκροκεφαλές.

Σ' ένα χωριό—στο Ούζουγκ—τα τέλη ενός τέμενος, είνε χτισμένα από νεκροκεφαλές! Τα κρανία αυτά προέρχονται από αλχημικούς, τους όποιους οι Νάγκα σ' έλαβαν σε μια έστορική μάχη. Τα μικάδρια έμους αυτά έθιμα των Νάγκα δεν μπορούσαν να έξ' ακολουθήσουν επ' άπειρον. Η Άγγλία, ή όποια φ' αλλήν δεν ήταν δυνατόν ν' άνεχθ' να γίνονται τέτοιες βαρβαρότητες σε μια άποικία της, έστειλε στην Νάγκα Χίλλ έξουές στρατιωτικές δυνάμεις, ή έπ' αλλήν άνηγόρευσαν επί ποι ή θανάτου, στους κατοίκους της μακάβριες ιεροτελεστίες των.

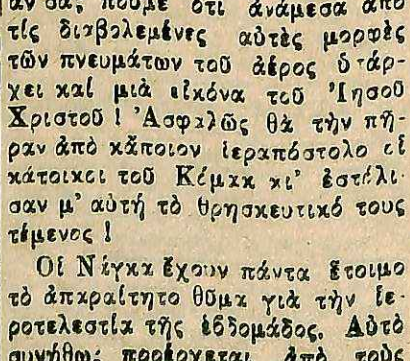
Το «Κρανιοφυλακείο» του Κόμπα, της πρωτεύουσας των Νάγκα

Το «Κρανιοφυλακείο» του Κόμπα, της πρωτεύουσας των Νάγκα

Το «Κρανιοφυλακείο» του Κόμπα, της πρωτεύουσας των Νάγκα

Ένας από τους ήρωες του κινηματογραφικού Πανθεο

Ένας από τους ήρωες του κινηματογραφικού Πανθεο

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ο νους είνε, γυναίκες δεν έποβίλονται σε καμμία έκτακτη. Είνε άνεκτίμητος.

Κόμης Π. Βιαζέρονικ

Όσο λιγότερο ένας ήως μ' αλλήν σ' αλλήν με άνθρωπο, τόσο περισσότερο η γυναίκα τον σ' αλλήν.

Το ίδιο

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΜΕΤΕΜΨΥΧΩΣΕΩΣ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΙΝΔΗ ΠΟΥ ΞΑΝΙΖΗΣΕ ΠΡΟ ΠΕΚΗΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Ένα καταπληκτικό γεγονός. Η έπταετής Ινδή και ο πατέρας της. Τα τρία παιδιά της μικρούλας. Το μυστικό της προσηγορίας. Στο χωριό όπου η Ραμκουλί είχε ξαναξήσει. Πώς αναγνώρισε τα παιδιά της. Δύο φορές γεγονότα της πρώτης της ζωής. Η καταπληξία των επιστημόνων, κλπ.

Η Ραμκουλί και τα τρία παιδιά της.

αυτή μέγλιους δυνάστες. Ημέρες εν τω μεταξύ περνούσαν και η Ραμκουλί άδρε τόσο μ' έναν άνετα φραστό καυλό παρουσιαζόταν στο γέρο —πατέρα της και του έλεγε:

Πάμε, πατέρα, να βρούμε το παιδί μου. Τα σπονά πολύ και θέλω να το δω! Κόψε μου αυτή τη χίτη που σου ζήτω... Δεν με πιστεύεις; Θα δής: πώς κι αν ο μάλις με ίδουν θά με αναγνωρίσουν...

Ο γέρο-βραχμάνος βλέποντας την έπιονή της κόρης του πήγε και συμβουλευθηκε μερικούς σοφούς του τόπου του, στους οποίους και διηγήθηκε το περιστατικό αυτό. Έκείνοι τότε τον διαβεβαίωσαν ότι έποδεκτο περί φαινομένου μετεμψυχώσεως.

Πέρασε ένας χρόνος. Η Ραμ-

κουλί από άσπια, αποφάσισε επί τέλους να τη συνοδέψει από πολυπληθές αυτό ταξίδι της. Νοίκιασε λοιπόν έναν άρμα, έκανε τις ετοιμασίες του κ' έναπρωί άκολουθώντας την κόρη του έκίνησαν για το Μακλαμπάντ.

Μόλις έφτασαν στο Μακλαμπάντ, ο βραχμάνος είδε την κόρη του να κατεβαίνει χαρούμενη από τον άρμα και να τρέχει άνάμεσα στο χωριό, διευθυνομένη προς ένα ώριμομένο σπίτι, το οποίο έδειξε από μακριά στον πατέρα της. Φαινόταν σά να γ' ώριζε τους δρόμους του χωριού πολύ καλά, σάν να είχε ζήσει δηλαδή πολλά χρόνια εκεί! Ο πατέρας την άκολουθούσε ώσπου έφθι σαν στο σπίτι, που του είδε ύπαιδιέ. Η Ραμκουλί χτύπησε την πόρτα

διάφορα έπεισόδια της παιδικής τους ηλικίας—που τα θυμόταν από την προηγούμενη ζωή της στον κόσμο—τότε έκείνοι έπεσαν στα πόδια της και κλαίγοντας την άγκάλιαζαν και την φιλούσαν με μιά άνεκαρστη συγκίνηση.

Όπως ήταν έπόμενο, το γεγονός αυτό από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε σ' όλο το χωριό. Π' ήσαν άμέσως χωρικών περιτολισιανόν τον βρεχμάνο και την κόρη του με τα τρία παιδιά της, τα οποία φαινότανσαν μπροστά σ' αυτή μάλ' όν πατέρας της! Οι γέροντες άκουσαν το χωριό για να πιστεύσουν με τα ίδια τ' αυτιά τους, ζήτησαν τότε από την Ραμκουλί να τους διηγήθει διάφορα γεγονότα από την πρώτη της ζωή, όσα τύχην θυμόταν. Μιλάει των γέρων έκείνων χωρικών ή ανς κι ο πεθερός ή Ραμκουλί, τον οποίο έδειξε άνεγνώρισε άμέσως και του διηγήθηκε διάφορα έπεισόδια σχετικά με τον γ' έμο της. Υστερα του άνέφερε τον τραγικό θάνατο του άντρός της, τον οποίο μιά μέρα της τον έφ' ριν κατακρεουργήσαν από τα θηρία του δάσους, όπου είχε πάει για κυνήγι. Κιτόλιν ή Ραμκουλί ζήτησε και παρυσιασθίκε μπροστά της, ο βραχμάνος ή Μακλαμπάντ, που την είχε κηδεύει πρό έπτα-έτους. Περίεργη και σ' αυτόν διαφορά σχετικά με το θάνατό της έπεισιν. Έτσι δεν έμεινε πειστική ή Ραμκουλί ήταν ήμητέρα των τριών χωρικών άδελφών του Μακλαμπάντ.

Θι καταλαβαίνετε φυσικά, ύστερα από μια τέτοια διέλιση των γεγονότων, ποία ύλη έξε ή συγκίνηση των πιστοποιημένων χωρικών και πρό παντός των τριών παιδιών της Ραμκουλί.

Το παράδοξο αυτό γεγονός, που έτηλεγραφήθη άμέσως στις έφημερίδες της Εδρώλης και της Αμερικής, από τους άναποκρίτως των Βρεβάν, άνεσπώσε τους έπιστημονικούς κύκλους των δύο ήμισφαιρίων. Πολλοί φλόσοφοι και άλλοι κορυφαίοι έπιστήμονες από διάφορα κράτη ταξιδεύουν τώρα προς το Σαναιαγκόρ, για να δουν περί τινος άρεβώς πρόκειται...

Και κάτι χαρακτηριστικό άνόμην: Η νερά Ραμκουλί αν και δεν έζησε άκόμη σ' σχολείο, έν τούτους έφερε θανάσια να γραφή και να διβέξη τη μητρική της γλώσσα, την όποι έβλεπε λυγρύνεται—διδάχτηκε σ' την πρώτη ζωή της...

Όταν κατόπιν ή νερά Ραμκουλί τους είδε ότι αυτή ενε ή μητέρα τους, στάθηκαν κι οι τρεις τους σάν άπολιθωμένοι. Μόλις όμως άρχισε να τους διηγείται

και σε λίγο βγήκε από μέσα ένας άντρας έως τριανταπέντε χρονών. Μόλις τον είδε ή κόρη του βρεχμάνου τον φώνησε άμέσως με τ' όνομά του, γυρίζοντας δέ είπε στον πατέρα της, σ' ως έκείνος ήταν το μεγαλύτερο της παιδί.

Από κεί κατόπιν ή Ραμκουλί τον ώνήγησε σ' άλλα δύο σάκια, όπου επίσης ζήτησε τους νοικοκύρηδες με τα όμάτά τους. Είπε περιττό να σά; πούμε ότι οι τρεις αυτοί κάτοικοι του Μακλαμπάντ ήσαν φραντασίς της.

Η Ραμκουλί όμως δεν μπορούσε να ήσυχάσει. Υπόφερε, ά γονιούσε, είχε χάσει τον ύπνο της. Για να ξεναγνά ή λοιπόν τον πατέρα της να έκανοποίηση την φλογερή έπιθυμία της, άποφάσισε να πάση γι τούτη. Ήσαν μινυχονόρη και ήζον την άδυναμία πού ορεφ ο πατέρας της γι αυτήν. Την τρίτη ήμέρα βλέποντας ο βραχμάνος πώς ή αγαπητή μένη του κόρη έπέμενε να μη τρώη τίποτε κι ότι κινδύνευε να

Η Ραμκουλί συνοδευόμενη από τον πατέρα της αναγνώρισε τα παιδιά της.

κι υλί έμπαινε πειά στο όγδοο έτος της ηλικίας της. Προσκόλλη μένη ψυχή τε και σώματι στην έμνηση ιδέα της να π' ή νάβρη τα παιδιά της, παρουσιαζόταν κάθε λίγο και λιγάκι στον πατέρα της και με δάκρυα στα μάτια τον έλιπιόρεσε γονατιστή μπρός σ' τα πόδια του, να την συνοδέψει ως στο Μακλαμπάντ.

Ο βραχμάνος έξικολουθούσε να όρνήται, λέγοντας της π' δ' α' αυτά ήσαν δημιουργήματα της φραντασίς της.

Όταν κατόπιν ή νερά Ραμκουλί τους είδε ότι αυτή ενε ή μητέρα τους, στάθηκαν κι οι τρεις τους σάν άπολιθωμένοι. Μόλις όμως άρχισε να τους διηγείται

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Πόσα χρόνια! Πόσα χρόνια περνούσαν! Ο Μίλτος Γρημάνης στριβοντας το σκάκι ένω το ξεροβόρι έσάρωνε κτρινιάρικα φύλλα και άνθράκους κολλιασμένους άπ' το κρύο, έπεσε άπάνω σχεδόν στον Γιάννη Μωρά, αυτόν που τον παλιό καιρό γελώντας άνόμηνε: Άγιο Γιάννη τον Κυνηγό γιατί κυνηγούσε τα άσποφα κορίτσια.

Και πού βρ' άκούσαν Κυνηγό; Κάτω στο Τούνεζι. Έού στην Αθήνα πάντα;

Τι νό κά' ή κανείς! Κι π' ως τά πέρας; Άδης μας το λοιπόν!

Εί! Δι κι' άσχημα. Δουλιές καλές. Ο κόσμος ό ίδιος όπως παντού. Και ή άλλη παρτα;

Α! Δεν βαρύνει. Σκορπισμένη σ' όλους τους άνθρώπους. Ο Κώστας είχε μονάχα έδω. Μά κα' μ' αυτόνε βλέπαμε άργα και κάπου. Μας πήρε βλέπας όλους ή κάτω βολτα. Γερνάμε. Γερνάμε.

Παληγοσμός κουδένει! Άλήθεια, άπόψε είπαμε ν' άνταρωθούμε δώ κοντα σ' ένα κρασί. Αν δες να τον δής, έλα να φάμε μαζί να σου κάνουμε και τα μουσαφιολία.

Ο Μωράς έγινε πρόβημα το καφάκι και τραβήκανε κι' οι δύο κατά το κρασί, ένω το ξεροβόρι έσάρωνε κτρινιάρικα φύλλα και άνθράκους κολλιασμένους άπ' το κρύο.

Επ' ήσαν σά ριά το βρενούλα. άπόκνητρο και σάν κρυμμένη. Έκει καθισμένος μονάχος έπεριμένα ο Κώστας, έπινε δηλαδή κι' έπαιρμενε, γιατί, καθώς είπε ο ίδιος, άμα κανείς δεν έχει συντροφιά μιλάει με το ποιήρι του.

Όταν είδε τον Μωρά καταχ' όρηκε, τον φίλησε γρηγοράκι και διατάξοντας φρέσκο κρασί τον ρωτούσε για την ταρ-ή ζωή του. Και οι τρεις φίλοι άρχισαν να κουστοπώνουν και να κουστοπών, άκόμα και να κουστοπώνε πεταχτές κουβέντες. Και μίλησε ο καθένας για τα ταξίδια του, για τις δουλιές του, για τις χαρές και για τις πένες.

Τι είχε ο κόσμος, μά την άλήθεια. Άδεια χρόνια τάχα χαρήκαμε, είπε ο Γρημάνης, και πούδς θ' έλέγε π' όθ συνευχαίναμε έτσι άξωφρα. Θαρρ' π' ως ξαναγυρίσω σ' α' νειάτα μου άπόψε. Σάν νάμαστε ή καλή παρτα που άνταμονώμαστε στο σπίτι της Χριστίνας.

Κακομοίρα Χριστίνα! είπε ο Κώστας.

Πώς χάθηκε ή κοπέλλα! Σε δυό νύχτες μέσα, άποκρίθηκε ο Κυνηγός.

Σε δυό νύχτες άλήθεια, ξαναείπαν οι άλλοι.

Και π' άν δ' έγινε λόγος παρτα για την Χριστίνα έκείνο το βράδυ. Γιατά μαλλά της τά σγουρά και καστανά, γιατά σπιθοβόλα μάτια της, γιατά πόρροσπόνη τ' άχνορόδινο, άκόμα και γιατά ψυχή της...

Και θυμήθηκαν τη φτωχή ή άσπαστηκή ή τραπέζια που μαζεύονταν τα βράδια κι' άλλα νόστιμα κορίτσια της γειτονιάς—π' ως τά άποδόνονταν πάντα ή γορή μητέρας με σιροβό μάτι—πόσο κολλόβη ήσαν όγρω ταγματόχης, ό πα-

τέρας της καταφαριστημένος όταν εύρισκε ευκαιρία να διηγηθ' άνέκδοτα της παλιάς έποχής, από τον καιρό που έγινε ή Μεταπολίτευση. Κ' οι τρεις φίλοι έλγαν σιγά-σιγά κ' έπινε καλό κρασί της Σοφίας. Και ή άπ' έντα έξακολουθούσε δλο για τη Χριστίνα και μαλιστα ο Κυνηγός άρκισθηε π' ως; μιά σιγμή αλοφάνθηκε την ίδια την νεκρή να του φέρη το ποιήρι στα χείλη.

— Άλήθεια—είπε ο Κώστας με ακυφτό το κεφάλι—κι' οι τρεις την αγαπούσαμε. Γιατί να κρυβόμαστε κάτω πατά;

Οι άλλοι δύο έσάπασαν λυπητερά. —Ε σ' καθ' ός άπατήθηκαμε τώρα, ύστερ' από κείνη την έποχή άς πούμε καθένας την ιστορία για τη Χριστίνα.

— Δεν ταίριαζει, άποκρίθηκε ο Κυνηγός.

Για μιά πεθαμένη, είπε ο Κώστας.

Μά ο Κώστας παρακάλεσε, θύμωσε, έξωχισε, και τό θαλήμα του γίνθηκε επί τέλους.

Ο Μίλτος έκαρε την άρχη.

Καθ' ός θυμάσε, στο σπίτι της Χριστίνας πήγαινε σ' όλη την έποχή, ένώ το ξεροβόρι έσάρωνε κτρινιάρικα φύλλα και άνθράκους κολλιασμένους άπ' το κρύο.

Επ' ήσαν σά ριά το βρενούλα. άπόκνητρο και σάν κρυμμένη. Έκει καθισμένος μονάχος έπεριμένα ο Κώστας, έπινε δηλαδή κι' έπαιρμενε, γιατί, καθώς είπε ο ίδιος, άμα κανείς δεν έχει συντροφιά μιλάει με το ποιήρι του.

Όταν είδε τον Μωρά καταχ' όρηκε, τον φίλησε γρηγοράκι και διατάξοντας φρέσκο κρασί τον ρωτούσε για την ταρ-ή ζωή του. Και οι τρεις φίλοι άρχισαν να κουστοπώνουν και να κουστοπών, άκόμα και να κουστοπώνε πεταχτές κουβέντες. Και μίλησε ο καθένας για τα ταξίδια του, για τις δουλιές του, για τις χαρές και για τις πένες.

Τι είχε ο κόσμος, μά την άλήθεια. Άδεια χρόνια τάχα χαρήκαμε, είπε ο Γρημάνης, και πούδς θ' έλέγε π' όθ συνευχαίναμε έτσι άξωφρα. Θαρρ' π' ως ξαναγυρίσω σ' α' νειάτα μου άπόψε. Σάν νάμαστε ή καλή παρτα που άνταμονώμαστε στο σπίτι της Χριστίνας.

Κακομοίρα Χριστίνα! είπε ο Κώστας.

Πώς χάθηκε ή κοπέλλα! Σε δυό νύχτες μέσα, άποκρίθηκε ο Κυνηγός.

Σε δυό νύχτες άλήθεια, ξαναείπαν οι άλλοι.

Και π' άν δ' έγινε λόγος παρτα για την Χριστίνα έκείνο το βράδυ. Γιατά μαλλά της τά σγουρά και καστανά, γιατά σπιθοβόλα μάτια της, γιατά πόρροσπόνη τ' άχνορόδινο, άκόμα και γιατά ψυχή της...

Και θυμήθηκαν τη φτωχή ή άσπαστηκή ή τραπέζια που μαζεύονταν τα βράδια κι' άλλα νόστιμα κορίτσια της γειτονιάς—π' ως τά άποδόνονταν πάντα ή γορή μητέρας με σιροβό μάτι—πόσο κολλόβη ήσαν όγρω ταγματόχης, ό πα-

τέρας της καταφαριστημένος όταν εύρισκε ευκαιρία να διηγηθ' άνέκδοτα της παλιάς έποχής, από τον καιρό που έγινε ή Μεταπολίτευση. Κ' οι τρεις φίλοι έλγαν σιγά-σιγά κ' έπινε καλό κρασί της Σοφίας. Και ή άπ' έντα έξακολουθούσε δλο για τη Χριστίνα και μαλιστα ο Κυνηγός άρκισθηε π' ως; μιά σιγμή αλοφάνθηκε την ίδια την νεκρή να του φέρη το ποιήρι στα χείλη.

— Άλήθεια—είπε ο Κώστας με ακυφτό το κεφάλι—κι' οι τρεις την αγαπούσαμε. Γιατί να κρυβόμαστε κάτω πατά;

Οι άλλοι δύο έσάπασαν λυπητερά. —Ε σ' καθ' ός άπατήθηκαμε τώρα, ύστερ' από κείνη την έποχή άς πούμε καθένας την ιστορία για τη Χριστίνα.

— Δεν ταίριαζει, άποκρίθηκε ο Κυνηγός.

Για μιά πεθαμένη, είπε ο Κώστας.

Μά ο Κώστας παρακάλεσε, θύμωσε, έξωχισε, και τό θαλήμα του γίνθηκε επί τέλους.

Ο Μίλτος έκαρε την άρχη.

Καθ' ός θυμάσε, στο σπίτι της Χριστίνας πήγαινε σ' όλη την έποχή, ένώ το ξεροβόρι έσάρωνε κτρινιάρικα φύλλα και άνθράκους κολλιασμένους άπ' το κρύο.

Επ' ήσαν σά ριά το βρενούλα. άπόκνητρο και σάν κρυμμένη. Έκει καθισμένος μονάχος έπεριμένα ο Κώστας, έπινε δηλαδή κι' έπαιρμενε, γιατί, καθώς είπε ο ίδιος, άμα κανείς δεν έχει συντροφιά μιλάει με το ποιήρι του.

Όταν είδε τον Μωρά καταχ' όρηκε, τον φίλησε γρηγοράκι και διατάξοντας φρέσκο κρασί τον ρωτούσε για την ταρ-ή ζωή του. Και οι τρεις φίλοι άρχισαν να κουστοπώνουν και να κουστοπών, άκόμα και να κουστοπώνε πεταχτές κουβέντες. Και μίλησε ο καθένας για τα ταξίδια του, για τις δουλιές του, για τις χαρές και για τις πένες.

Οδ' έγάλασε, οδ' έκλαψε. Έφυγε χωρίς να με καληνυχτίσει. Υστερ' από μέρες άπανη ήναμε και με παρεκάλεσε να ξεράσω το βραδυ έκείνο όλότελο. Τ' ως με τέτοια καλωήνη. Έπείναμε κ' έρεις κολοί φίλοι. Έπείναμε βίβια την άγάπη μου. Μά ποτε δεν έφυγε ν' άντιρροστούμε μοναχοί. Άπάνω σ' έκοσι τρεις μέρες άρρώστησε και πέθανε. Πούδς έζέρι κι' αν δ' έμ' άγαπούσε! Γιατί τάχα να μ' έρωτήσει έτσι για την άνθρωπ' να; Κακομοίρα Χριστίνα! Αλωνία της ή μήνη!

— Άλήθεια, άποκρίθηκε ο Κυνηγός.

Δεν ήθελα, παιδί, να μπ' έμε σ' αυτή την κοινότητα. Τώρα έδωκα το λόγο μου. Θά ξερολογήθω κι' ο Θεός να με συγχωρή. Έγώ δ' εν είπα ποτε σ' ή Χριστίνα π' ως την άγαπούσα. Αίσωάνομουν την άγάπη της και κείνη

τη δική μου. Και τα λόγια έστάθηκαν περτά.

Ένα βράδυ που περπατούσα στο περβολάκι κ' είχαμε κρυφτή κάτω άπ' την τριαντοφυλλία

— κείνη με τάπ' ορα τριαντάφυλλα, θυμάσε; —την έσπασα κοντά και τη γί ησα, τη φίλησα πολύ, κι' έκείνη έμ' ένα. Πό ην όρα φιλούσασι!

Πόσα φίλοι δάσκαρε σ' τα χείλη, σ' τα μάτια, σ' τα μ' αλλιά, στο λαιμό! Η μητέρα της μάς φώναζε και χωριστήκαμε βιαστικά. Έφυγα χωρίς το βράδυ έκείνο.

Έπειτα βλέπαμε τακτικά με τη Χριστίνα. Κάθε σούρουπο κάναμε μαζί περτά.

Και βρεθήκαμε τέτοιαν όρα κάτω άπ' τα περτά και κοντά σ' άκρογιάλια. Κι' ο άγριοδούλοδα μαζί το έ'χαμε κόψη και—μ' ή θυμώσης Κώστας—μ' έπε ή Χριστίνα π' ως μιά άνε μ' α' π' ή χ' ήμ'.

Ο Κώστας ήπιε με γουλιό κρασί.

Άγοπήθαμε όσο δεν άγαπήθηκαν α' λοι στον κόσμο. Είχαμε όρκισθ' να παντρευτούμε σ' ά λίγους μήνες. Μά δ' εν μάς άφισε ο Χάρος! Η καθεμ' όντα ός την τελευταία της πνοή έμένα συλλογιότανε!

Σ' έπ' όμουν σ' ή διπλή ή κόμ' α' σ' αν έβ' ος κι' άπ' τη μισάνοχη πόρτα είδα τη ματιά της να κροσώνεται άπάνω μου, κι' έτσι ξεψύχησε. Τι νό τά λέμε π' ως! Ο θάνατός της μ' έσάκισε. Χριστινούλα σ' ήμ' α'!

Κι' είπαν κι' οι τρεις μαζί: — Αλωνία της ή μήνη!

Κι' άργά, άργά σ' αν κουρασμένοι

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

— Για ν' άποκτίσω πα' δική, άπάντησε ο δούδ.

— Άλλά, κύριε δούδ παρατήρησε τότε με πονηρία ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

κι' άφανισμένοι βγήκαν άπ' την τα' όρνα. — Έρωτα με το υς πεθαμένους κάναμε άπόψε, είπε ο Γρημάνης. — Άλήθεια, άποκρίθηκε ο Κυνηγός, χροηγώντας θλιβ' οά. Κι' ο Κώστας δ' εν είπε τίποτε. Π' ο' τα' όσ' συλλογιόμ' ος... Σε μιά σιγμή μόνον σιγοψιθύρισε με φωνή βραχ' ή: — Πήγε... χαμένη... χαμένη!...

Α. ΜΑΥΡΟΥΛΗΣ

Π' ΑΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ = Η ΚΑΛΑΜΙΑ =

Ένας άντρωμένος ποταμός μιά [τέρα

Στη χαριτωμένη καλαμιά μ' έλε: [αλάζια

«Όποτε κι' αν στρίψω, σ' έρω [π' όδω

Στο δικό μου πλάι. [ιδω π' έ, α

Κι' όταν ζευγαρώω μ' άγκαλιά [γαλάζια

Τ' άστρ' από 'κει πάνω, τ' άνη [π' όδω

Γέρνεις κι' άγναντεύεις με καυ [αυός και νάζια

Τ' άγκαλιάσματά μου. [αυός και νάζια

Κι' όταν ώργισμένος χύνομαι [αυός και νάζια

Και χαλάω, συντρίβω κόσμο, σάν [αυός και νάζια

Καρτερ' άθωα, στέχεις δίχως [αυός και νάζια

Νά σ' συνεπάρω. [αυός και νάζια

Άλλά κι' αν σ' τρώη τ' άγριο [αυός και νάζια

Πάντα στο πλευρό μου ζής άνα [αυός και νάζια

Από με τι έλπιζεις; Πάντα στο [αυός και νάζια

Αν ήμ' α' σε προσμένει! [αυός και νάζια

Κι' άπεκρίθη έκείνη γέρνοντας [αυός και νάζια

Σ' άπ' αντιστάμενα π' όδω του θλίμ [αυός και νάζια

«Δεν μπορώ νά ζήσω μ' ήμ' α' [αυός και νάζια

Πεθάνω, μακριά από ένα! [αυός και νάζια

Κ. Παλαμάς

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ

Ο δούδ Διδοχίερ παντρεύτηκε σ' έκα πολ' προχωρημένη ηλικία μιά νεαρώτατη γυναίκα. Ο καρδινάλιος Κοσλέν όταν έμαθε το γάμο του αυτό, τον ρώτησε γιατί παντρεύτηκε.

ΤΟ ΑΛΘΕΡΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΛΕΩΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΠΟΥ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ ΙΝΚΟΓΝΙΤΟ

‘Η ακολουθία των θησαυρών. ‘Η τεραστία φορολογία των πολυτίμων λίθων. Τό κυνηγητό των τελωνοφυλάκων. Τό πάθημα του ηλεκτρολόγου. Διάρκεια 37.000.000 δρ. μέσ’ στα παπούτσια. ‘Η κλεπτομανία των δολλαριούχων. Τά βραχιόλια της Πολας Νέγκρι, κλπ.

ρου που καλά και σώνεια έννοούν να τὰ περάσουν παντού και πάντοτε άθίστα, κι’ άπορολόγητα. Άν λάβη δὲ κανείς, ὅπ’ ἔβην του δει, δταν ἕνας τελωνειακὸς ὑπάλληλος ἀνικαλύφῃ ἀδήλωτα πολυτίμα κοσμήματα ἔχει κι’ αὐτός, ἐκτός τῆς ἡθικῆς ἀμοιβῆς, καὶ ἕνα ὀρισμένο ποσοστὸν ἀπὸ τῆς φορολογίας πὺδ θὰ πληρώσῃ ὁ κάτοχος τῶν τιμαλφῶν, ὅτ’ καὶ ἀλάβῃ σὲ πόσες διαδικασίες ὑποβάλλουν εἰς τελωνοφύλακες ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὑποπτεύονται δτι μεταφέρουν μαζὺ τοὺς διάφορα πολυτίμα ἀντικείμενα.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον τὰ κοσμήματα τῶν ἐκατομμυριούχων καὶ τῶν διασημῶν καλλιτεχνίδων ἡ ὅποιες δταν ταξιδεύουν ἄνωσιν τις περισσότερες φορές, ἔτσι ἂ ὁ ἰδιοτροπία, νὰ τὰ περάσουν ἀπορολόγητα. Εἶνε ἀκόμα καὶ τὰ τιμαλφῆ καὶ πρὸ παντὸς ἡ σπάνιες καὶ θαύριτες πέτρες πὺδ μεταφέρονται ἀπὸ μιὰ χώρα σ’ ἄλλη γιὰ ἐμπορικὸς σκοπούς. Μ’ ἄλλα λόγια, ὁπάρχει εἰδικὴ τὰξὶς ἀνθρώπων πὺδ ἀπασχολεῖται μὲ τὸ λαθρεμπόριο τῶν πολυτίμων λίθων. Καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ λαθρεμπορίου αὐτοῦ συμβαίνει ἀπειρα χροικητικιστικὰ ἐπεισόδια. Θὰ σὰς διηγηθῶμε μερικὰ.

Κάποτε, κάποιος νεαρὸς ἡλεκτρολόγος ἐνὸς μεγάλου ὑπερωκεανείου δνόματι ‘Έρρικος Μόττι, μόλις τὸ βαπόρι του ἔφτασε σιτὴν ‘Αμβέρσδγῆ, κε ἔβω καὶ δευθύθηκε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλο του —ὅπως εἶπε— δνόματι Μπαρντνέδσκυ. ‘Ο τελευταῖος αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριώτερους μετόχους τῆς ‘Εταιρίας τῶν ‘Α-δωμένων, τῆς ὁποίας μοναδικὸς σκοπὸς ἦταν νὰ τροφοδοτῇ τὰ μεγάλα ἀδωμαντικὰ πλοία τῆς ‘Αμερικῆς μὲ πολυτίμες πέτρες, πὺδ φυσικὰ τῆς ἔστελνε μὲ εἰδικὸς πρὸς τὸς ἀποστολὰς, κερδίζοντας ἔτσι κολοσσία ποσὰ.

Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε τὸν ἡλεκτρικὸ φανὸς του καὶ ἔρριξε κατὰμουτρα σὺν Μόττι τὸ σῶς του. Σὲν ἔφτασαν σὺν φυλάκιον τοῦ Μπάροου, ὁ νεὸς μας ὑποχρεώθηκε νὰ γδύσῃ. Καὶ τότε, βρέθηκαν μὲς σὲ παπούτσια του κρυμμένα δισκάντια ἀξίας 500.000 δολλαρίων, δηλοδὴ πε-

ρίπου 37.500.000 δραχμῶν! Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ λαθρεμπορίου πολὺ σπάνιον· μὲν νὰ ἐπιτύχῃ. ‘Η τελωνοφυλακὴ τῆς ‘Αμερικῆς ἔχει τόσο εἰδικευτὴ σ’ αὐτὸ πὺδ δύσκολα μὲν κανεὶς νὰ τὴν ξεγελάσῃ.

‘Υπάρχει ὅμως, κ’ ἕνα ἄλλο εἶδος λαθρεμπορίου, ἰδιωτικὸ μὲν νὰ τὸ εἰπῇ κανεὶς, τὸ ὁποῖο κινεῖται ἀπὸ πρόσωπα πὺδ καὶ ἄλλο εἶνε παρὰ λαθρεμποροί. Πολλοὶ ‘Αμερικανοὶ ἐκατομμυριοῦχοι καὶ πρὸ παντὸς γυναῖκες, πρὸ ἀγόρευαν σιτὴν Ἑρῶπῃ διάφορα πολυτίμα κοσμήματα ἐπιστρέφοντας σιτὴς ‘Ηνωμένες Πολιτεῖς θύλουν νὰ περάσουν τὰ τιμῶν τους ἀπορολόγητα. Αὐτὸ δὲν τὴν ἀπὸ... τοῖς κοσμήματι εἰς ἀνθρώποι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ ἰδιοτροπία! Εἶνε ἕνα εἶδος κλεπτομανίας τῶν δολλαριούχων!

‘Ε, αὐτοὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπιτυχάνουν σὺν λαθρεμπορίοις, γιὰ τὸ ὅπως εἶπαμε εἶνε πρόσωπα σημεντικά, γνωστὰ βιβύ-πλουτοί, ἡ πολιτικὴς καὶ καλλιτεχνικὴς ἐξοχότητες. ‘Η θείας τῶν τελωνοφυλάκων μπροστὰ τοὺς εἶνε πολὺ λεπτὴ. Φανταστῆτε ἔφαρνα δτι ἀποδιδάσκονται ἀπὸ ἕνα ὑπερωκεανεῖο σιτὴν Νέα ‘Υόρκῃ ὁ Σαρλῶ ἡ ἡ Πόλα Νέγκρι. ‘Ο τελωνοφύλαξ φυσικὰ τοὺς ρωτᾷ:

—Μήπως ἔχετε νὰ δηλώσετε τίποτε κοσμήματα; Αὐτοὶ τοὺ ἀπαντοῦν ἀρνητικὰ. Νομίζετε δτι ἐπεὶ θὰ τοὺς εἰπῇ ὁ τελωνοφύλαξ: «Σταῆτε νὰ σὰς φάω»; ‘Οχι. Θὰ ἐρευνῆσῃ μόνον τυπικὰ σιτὴς βαλλίτες τοὺς—ὅπου φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ ταξιδεύουν ἰν-κὸγνιτο τὰ πολυτίμα δισμαντικά τους—κ’ ὅστερα θὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ πᾶνε σιτὴν δουλειὰ τους.

‘Υπάρχουν ὅμως ἄλλοι παντοῦ ἄλλως τε καὶ ἀγενεῖς, ἀνθρώποι τοῦ καθήκοντος, πὺδ ἔβω ἀπ’ αὐτὸ, δὲν σέβονται τίποτε. Ἀπὸ τὴν αὐστηρὰ λοιπὸν ἐρευνα τῶν εὐσυνειδητῶν αὐτῶν ἀνθρώπων τοῦ καθήκοντος ἔχουν ἀνακαλυφθῇ εἰς διαφόροι τρόποι τοὺς ἐπείλους μεταχειρίζονται εἰς ἐρασιτέχναι λαθρεμποροί. Καὶ εἰ τρόποι αὐτοὶ εἶνε ἀναρρίμτοι. Θὰ σὰς ἀναφέρουμε μὲν ἕνα ἰδὸν τὸς πὺδ συν-ηγεμένους:

Τὰ μπριλλάντια, καὶ τὰ μαργαριτάρια κρύβονται σιτὴς φέδρες τῶν γυναικινῶν, εἰς τὰ κοσμήματα, ἡ μὲτα σὲ σαπούνια. ‘Ενα διαμάντι ἀκόμα κρύβεται ἀπὸ τὰ ταξιδεύοντα ἰνκὸγνιτο καὶ μὲτα σ’ ἕνα κοσμημα ἀπὸ τὸ Παρίσι σιτὴν Νέα ‘Υόρκῃ, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ-

ἀνακαλυφθῇ καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ σταλῇ συστημένο, πρᾶγμα πὺδ δίνει περισσότερες ὑποψίες. Τὰ διαμάντια ἀκόμα μποροῦν νὰ ταξιδεύουν ἰνκὸγνιτο μὲτα σὲ εἰδικῶς κατασκευασμένα ποδρά.

Γιὰ ν’ ἀνακαλυφθῶν ἡ πολυτίμες πέτρες, δταν ταξιδεύουν μὲ τοὺς τρόπους πὺδ ἀναφέραμε, εἶνε πολὺ δύσκολον. ‘Κι’ ἂν κανεὶς φορὰ τὸ κατορθώσῃ οἱ τελωνοφύλακες, αὐτὸ σημαίνει γιὰ τὸν κατόχοι τοὺς βολέοντα ἀποροτομαστοὶ σιτὴν αἰφνιδικιστικὴ ἐρευνα τῶν ὁργάνων τῶν τελωνείων καὶ προσδίδονται μόνον τοὺς. ‘Οσοί, ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχναις αὐτοῖς λαθρεμποροῦν, ὑπόδεσαν καὶ διετήρησαν τὴν ψυχραιμία τοὺς ὡς τὸ τέλος, ἐπέτυχαν καὶ γλύτωσαν τὴν φορολογίαν!

Καὶ γὰρ νὰ τελειώνουμε δεξίει τὸν κόπο νὰ σὰς ἀναφέρουμε εἰς ἐπὶ τὰν κατὰ δύο καλλιτεχνικοὶ ἀστέρες.

‘Η Πόλα Νέγκρι, βγαίνοντας πρὸ καιροῦ σιτὴν Νέα ‘Υόρκῃ, ἔχασε νὰ δηλώσῃ σὺν τελωνεῖο δὺδ βραχιόλια τῆς, σπολισμένα μὲ διαμάντια καὶ σμακάνδια. ‘Οταν ἐρευνῶσαν τὴς βαλλίτες τῆς καὶ τὰ βρήκαν μὲς σιτὴς κασνίτες τοὺς, τῆς ἐπέβλεψαν φορολόγια καὶ ποσάτιμο ὅτε πολὺ ὅτε λίγο. 57.000 δολάρια!

Μιὰ ἄλλη διάσημη καλλιτεχνίς τῶν ‘Επιθεωρητῶν, ἡ Πέζζυ Χόπκινς, βγαίνοντας κι’ αὐτὴ πᾶσι ἀπὸ τῆς ‘Μαυριτανίας σιτὴν Νέα ‘Υόρκῃ, ἔχασε νὰ δηλώσῃ σὺν τελωνεῖο τὰ κοσμήματά τῆς, ἀξίας 2.000.000 δολλαρίων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πληρώσῃ φόρο καὶ ποσάτιμο 350.000 δολάρια καὶ λίγο μάλισα ἔλειψε νὰ κατηγορηθῇ καὶ ὡς... λαθρεμπορος!

ΣΤΙΧΟΙ
ΛΟΥΛΟΥΔΙ
Πῶς ἤθελα νάμουν λουλούδι
Γλυκεῖα νὰ χύνω μυρουδιὰ
Στὰ στήθια σου νὰ μὲ καρφώνῃς
Νὰ σοὺ λυγῶν τὴν κερδιά.

ΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΥΤΛΩΝ ΚΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγούμενου)

‘Η καθεμὴ εἶχε τὴν ὡμορφίαν τῆς καὶ τὴν χάρι τῆς καὶ νόμιζε κανεὶς δτι δὴ μίαν δὲ κήπος ἐκεῖνος ἔγινε παράδεισος πλημμυρισμένος ἀπὸ ἀγγέλους μὲ σάρκα καὶ σῶματα γυναικῶν.

‘Ολες μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἄρχισαν νὰ φιλοῦν τὰ χέρια τῆς Γκιουλνὰς πὺδ τὴς ἔσωσε ἀπὸ τὴν φρικτὴν καταδίκη νὰ περάσουν ὅλην τὴν ζωὴν μεταμορφωμένης σὲ ἐλαφίνες.

‘Η Γκιουλνὰς ἐπῆρε ὅλες αὐτὴς τὴς ὁράτες κοπέλλες καὶ τὴς ἐπῆγε καὶ τὴς παρουσίασε σιτὴν Φαρρουκνὰς. ‘Εκεῖνες ἀπὸ ἡχαίρετῃσαν τὴν πρηνικήν πῆσα εἶδαν μ’ ἐκπληγὴ τοὺς ἐκεῖ τοὺς νέους πὺδ ποὺ εἶχαν μεταμορφωθῇ σὲ ἐλάφια ἀπὸ τὴν μάγισσα. Κάθε μιὰ ἔτρεξε σὺν δὴ τῆς καὶ ἔγιναν ἀμέσως ὅλοι καὶ ὅλες χαριτωμένα κι’ εὐτυχισμένα γευγάρια.

‘Οἱ δούλοι τοῦ παλατιοῦ σιτὴν διαταγὴ τῆς Γκιουλνὰς ἔφεραν ἀμέσως καρπούς καὶ ποτὰ γι’ αὐτὸ τὸ συνηθισμένο καὶ χαρούμενο πλῆθος πὺδ εἶχε ἀπελευθερωθῇ. ‘Η γυναῖκες διηγέθησαν σιτὴν Φαρρουκνὰς ἡ καθεμὴ μὲ τὴν ἱστορία τῆς μὲ λίγα λόγια. Εἶχαν πᾶσι ὅλες ἐκεῖ γιὰ νὰ συναντηθῶν σὺν μικρὸ δάσος μὲ τὸν ἀγαπημένο τοὺς καὶ ἄλλες εἶχαν παρασυρθῇ σὺν σπῆτι τῆς μάγισσας, πὺδ τὴς εἶχε ξεγελάσει πῶς θὰ τὴς βοηθούσε νὰ πάρουν τὸν ἀγαπημένο τοὺς.

Καὶ ὅστερα ἔφυγαν ἡ καθεμὴ μὲ τὸ δὴ τῆς γιὰ τὸν τόπο τοὺς. Στὸ παλάτι ἔμειναν μόνον ἡ Φαρρουκνὰς, ἡ Γκιουλνὰς, ἡ Σουτλεμένη, ὁ πρηνική τῆς Περσίας καὶ ὁ Σουμὸργκ. ‘Εμειναν ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες καὶ ὅστερα ἔφυγαν ὅλοι γιὰ τὴν αὐτὴν τοῦ Γκαζνὶν, ὅπου ἔφτασαν γρήγορα. ‘Ο βασιλεὺς τοῦ Γκαζνὶν γιὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐπὶ τὸν Φαρρουκνὰν, δὴ τὰς διακοσμηθῇ δ-λὸν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

Στὸς ‘Οστάκους, μιὰ ἀπὸ τὴς ἡμιγυρίες φυλὲς πὺδ κατοικοῦν σὺν ἐνδότερα τῆς Σιδηρίας, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας τὸν νὰ πηγαίνουν σὺν σπῆτι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν. Καὶ ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πάνε, μόνον μὲ τὸν μελλόντα πενθερὸν ἐπιτρέπεται νὰ συναντηθῶν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

Στὸς ‘Οστάκους, μιὰ ἀπὸ τὴς ἡμιγυρίες φυλὲς πὺδ κατοικοῦν σὺν ἐνδότερα τῆς Σιδηρίας, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας τὸν νὰ πηγαίνουν σὺν σπῆτι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν. Καὶ ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πάνε, μόνον μὲ τὸν μελλόντα πενθερὸν ἐπιτρέπεται νὰ συναντηθῶν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

νὰν ἀκόμη σὺν παλάτι τοῦ Γκαζνὶν, ὁ γέρος βασιλεὺς ἀρρώστησε. Κατὰλαβε πῶς; θάρχεται τὸ τέλος τοῦ καὶ ὅρισε διάδοχόν τοῦ τὸν Φαρρουκνὰν. Σὲ λίγο πέθανε καὶ ὁ πρηνική τῆς Περσίας δρέθηκε βασιλεὺς τοῦ Γκαζνὶν. ‘Αλλὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξαναγορίσῃ σιτὴν Περσία μὲ τὴν γυναῖκα του κι’ ἔφυγε γιὰ τὴν πατρίδα του ἀπὸ παρεχόμενον τὸ δασιλεῖο τοῦ Γκαζνὶν σὺν φίλο τοῦ Σουμὸργκ καὶ σιτὴν ὄρατα Γκιουλνὰς.

‘Ο Φαρρουκνὰν ἔφτασε σιτὴν Περσία τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς πὺδ πέθανε ὁ βασιλεὺς ὁ πατέρας τοῦ.

‘Υστερα ἀπὸ τὸ πένθος τῆς αὐτῆς ὁ νεὸς βασιλεὺς ὁ Φαρρουκνὰν δὴ τὰς ἐπέβλεψε νὰ γίνουν ὑποδοχὲς σὺν παλάτι γιὰ νὰ γυνώσῃ ἡ γυναῖκα τοῦ τὸ λαὸ τοῦ.

‘Αλλὰ γιὰ τὴν Φαρρουκνὰς ἡ μεγαλειότητα ἀπόλαυσις ἀπὸ ὅλες τὴς ἐορτῆς πὺδ ἔγιναν πρὸς χάριν τῆς ἦταν καθεβράδον δταν ὅστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸν ἡ Σουτλεμένη τοὺς ἔλεγε τὴς ὁράτες ἱστορίας πὺδ ἔφερε, ἀπὸ μιὰ καθε βράδον.

ΤΕΛΟΣ
Διακόπουμε γιὰ 3-4 ἡμέρας τὴν Χαλιμὰν γιὰ νὰ τὴν ἀνεκρίνομε κατόπιν, ἀφ’ οὗ τελειώσῃ ἡ ΑἰΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΑΡΔΑΙΟΥ, πὺδ ἀρκεῖ ἀπὸ τὸ φύλλο αὐτὸ καὶ ἡ ὁποία ἀξίζει νὰ διαθεσθῇ ἀπ’ ὅλους.

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ
Στοὺς ‘Οστάκους, μιὰ ἀπὸ τὴς ἡμιγυρίες φυλὲς πὺδ κατοικοῦν σὺν ἐνδότερα τῆς Σιδηρίας, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας τὸν νὰ πηγαίνουν σὺν σπῆτι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν. Καὶ ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πάνε, μόνον μὲ τὸν μελλόντα πενθερὸν ἐπιτρέπεται νὰ συναντηθῶν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

Στὸς ‘Οστάκους, μιὰ ἀπὸ τὴς ἡμιγυρίες φυλὲς πὺδ κατοικοῦν σὺν ἐνδότερα τῆς Σιδηρίας, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας τὸν νὰ πηγαίνουν σὺν σπῆτι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν. Καὶ ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πάνε, μόνον μὲ τὸν μελλόντα πενθερὸν ἐπιτρέπεται νὰ συναντηθῶν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

Στὸς ‘Οστάκους, μιὰ ἀπὸ τὴς ἡμιγυρίες φυλὲς πὺδ κατοικοῦν σὺν ἐνδότερα τῆς Σιδηρίας, δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας τὸν νὰ πηγαίνουν σὺν σπῆτι τῆς μελλούσης συζύγου τῶν. Καὶ ἂν παρὰ τὴν ἀνάγκη νὰ πάνε, μόνον μὲ τὸν μελλόντα πενθερὸν ἐπιτρέπεται νὰ συναντηθῶν, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸν νὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἀντιπρόσωπον δτι βγαίνει ἀπὸ τὴν καλὸν του, ἀμέσως τοῦ γυρῶν... τὰ νῶτα εἰς ἐνδεῖξιν σέβα σμοῦ. ‘Επειτα λέγει δτι ἔχουν νὰ ποῦν καὶ φεύγουν ἀμέσως.

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Ἔρετε πῶς ἐτύλιγαν οἱ Κινέζοι, κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, τοὺς ἐκεῖ ἀποδημοῦντας Ἑβραίους καὶ κατεδρόχιζαν τὴς περιουσίας τῶν;

Παρουσιάζονται ὁ Κινέζος σὺν Ἑβραίοι καὶ τοῦ ζητοῦσε μερικὰ χρήματα δανεικὰ, ἀφήνοντάς του γιὰ ἐνέχυρον, πράγματα διαποσῆς καὶ τριπλασίας ἀξίας. Μετὰ λίγες ἡμέρες ξαναπῆγαινε, ἐπιστρέφει τὰ δανεικὰ μὲ ἱκανοποιητικώτατο τόκο καὶ ἔπερνε τὸ ἐνέχυρόν του.

‘Αφ’ οὗ περνοῦσαν μερικὸι μῆνες, νὰ σοὺ πάλι ὁ Κινέζος σὺν Ἑβραίοι γιὰ δανεικὰ. ‘Ο Ἑβραῖος ἔχοντας περὶ ἐμπιστοσύνην, τοῦδινε χωρὶς ἐνέχυρον. ‘Ο Κινέζος τὰ ἐπέστρεψε κι’ αὐτὴ τὴν φορὰ ἐντόκος καὶ πολὺ πρὶν τελειώσῃ ἡ προθεσμία. ‘Ετοὶ λίγο-λίγο ἀποκτώντας τὴν ἀπερίοριστη ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἑβραίου, ἐδ-ρῖσκε μὲ εὐκαιρία, τοῦ δουλοῦσε ἕνα μεγάλο ποσὸν καλῶν. Δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι!...

‘Αν τόχαινε κατόπιν νὰ τὸν συναντήσῃ κἄπου ὁ δυστυχισμένος ὁ δανειστής καὶ νὰ τοῦ κἀμὴ παρόπανα, ὁ κανονικὸς Κινέζος τοῦ ἀποκρίνονταν μὲ πρωτοφανῇ ἀναισχυντία:

—Φαίνεται πῶς σὰς φέρθηκα λιγάκι ἀσχημα. Σὰς ὑπόσχομαι ὅμως σὺν ἐξῆς καὶ μὴ... ζημιώσω ἄλλον Ἑβραῖον.

ΠΡΟΤΟΤΥΠΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

Πρὸ ἀναχίστων ἀκόμη χρόνων σιτὴν Κίνα δὲν ὑπῆρχαν καθόλου ρολόγια. ‘Οἱ ἀνθρώποι μάθαιναν τὴν ὥρα, συμβουλευόμενοι τὴν σκιά τῶν δένδρων τῆς αὐλῆς τῶν. ‘Εκτός ἐξῆς ἀπὸ τὰ ρολόγια αὐτὰ ὑπῆρχαν καὶ τὰ λεγόμενα δηλοδία ρολόγια. Κάθε πόλις δηλοδία εἶχε δὺδ πύργους, τὸν ἐπύργον τοῦ τυμπάνου καὶ τὸν ἐπύργον τῆς καμπάνας. ‘Η νύχτα εἶχε διαίρεθῇ σὲ πέντε ἴσα χρονικά διαστήματα, ὀνομαζόμενα «φυλακάς». Τὴν πρώτη «φυλακὴ» ἐσημαίνε ἕνα χτύπημα τοῦ τυμπάνου, τὸ ὁποῖον ἐπανελαμβάνε κατὰ ἴσα διαστήματα καθεμὴ λίγο ἡ καμπάνη, ὅποτε τὸ τυμπάνον ἐσημαίνε μὲ δὺδ χτύπους καὶ ὅταν καθ’ ἐξῆς. Τὸ ἴδιο γίνονταν καὶ τὴν ἡμέρα, μὲ τὴν διαφορὰ δτι ἡ κρούσις τοῦ τυμπάνου διπλασιάζονταν.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
‘Η γυναῖκες κυριαρχοῦν μὲ τὴν ἀδυναμία τοὺς. Θυμίζουν ὅμως τὸ ἀγαλμα ἐκεῖνο πὺδ παριστάνει τὸν Ἑρῶτα νὰ ἔχη χαλινωμένο ἕνα λιοντάρι. Τὸ λιοντάρι εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων καὶ μοιματᾷ ἕνα παιδάκι, ὁ Ἑρῶς, τὸν καθέσται σὺν δέσφω.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Δύο παράξενοι ταξιδιώτες. Το αεροπλάνο Βρυξελλών-Παρισιών. "Όπου ή θύελλα καταλαμβάνει το αεροπλάνο. Οι πάνθηρες σπάζουν τα κλουβιά τους. Στιγμές τρόμου και αγωνίας. Η τομπά του θανάτου! Και ο δεύτερος πάνθηρ. Ένα ηλεκτρικό φανάρι που κάνει θαύματα.

Ο Ζαν Λεονάρντ, πιλότος της 'Αεροπορικής υπηρεσίας μεταφορών Βρυξελλών - Παρισιών, προκειμένου προ ημερών να κάνει το ταξιδιό του ταξίδι, δέχτηκε να μεταφέρει δυο επιβάτες, τους οποίους άσφαλώς δεν έπεριμενε ποτέ!

Είχε μεταφέρει ως τώρα λογής-λογής κόσμο. Υπουργούς, διασημότητες ήθοποιους, κάποτε είχε την τιμή να μεταφέρει κ' ένα βασιλέα, μι' άλλη φορά κ' ένα δεσπότη. Μα τέτοιους επιβάτες, σαν κι αυτούς που του υπήκαν αυτή την φορά, δεν είχε μεταφέρει ποτέ...

Δύο άπεργες των Βέλγων σιδηροδρομικών υπαλλήλων θά μετέφερε στο Παρίσι αεροπορικώς δυο ζωντανούς πάνθηρες!.. Ήσαν δυο νεαροί πάνθηρες με πλούσιο και φανταχτερό τρίχωμα που άνήκαν στον θηριοδασέα Μαρσέλ, ο οποίος τους είχε αγοράσει στην Αμβέρσα, όπου προ άλλων ημερών είχαν φτάσει κατ' εθείαν από τη Μπόρνεο.

Ο 'Ερρίκος, ο μηχανικός του αεροπλάνου, ήταν υπερήφανος γιατί τους δινόταν ή μοναδική ευκαιρία να μεταφέρουν με το αεροπλάνο τους δυο άγρια θηρία, πράγμα που θα λανσάρει πολύ τη φήμη της αεροπορικής των εταιριών. Πήραν λοιπόν τους δυο πάνθηρες και τους έβαλαν σ' ένα μικρό διαμέρισμα του καταστρώματος, που χρησίμευε ως αποθήκη έμπορευμάτων και το οποίο τώρα μετετράπη σε πρόχειρο κλουβί των δυο τετραπόδων επιβατών. Αφού τέλος έτοιμάστηκαν όλα, άκούστηκε θορυβώδης ο κρότος του μοτέρ και το μονοπλάνο ύψοθηκε στον άέρα, τον όποιον σε λίγο άρχισε να σφίγγει σαν άσπρανη.

Είπε αλήθεια, πώς ο Λεονάρντ από την πρώτη στιγμή, αντιθέτως προς τον 'Ερρίκο, φαινόταν πολύ στενοχωρημένος για τους παράξενους αυτούς επιβάτες του. Ο καιρός άλλωστε κάθε άλλο παρά γαλήνιος φαινόταν, τα δέντρα σύννεφα τον υποχρέωναν να τρέχει σε χαμηλά ύψη και με μετρία ταχύτητα. Κι' ο Λεονάρντ τους περιπολούσε, γιατί όταν ταξίδευε ήθελε ν' αναπτύσει βλητήν ταχύτητα του αεροπλάνου του. Οπότε δεν μπορούσε να κάνει κι' άλλωστε. Ο ορανός δσο πήγαινε και σκεπάζονταν με βρύστερα σύννεφα, κ' ή βελήνη ήταν τόσο πυκνή που δεν μπορούσε να διακρίνει κανείς ούτε σε απόσταση δυο μέτρων.

Σε λίγο, ενώ δεν είχαν ακόμα

διανύσει ούτε το τρίτο της διαδρομής Βρυξελλών-Παρισιών, άρχισαν άστραπές και βροντές, προμηνώντας γρήγορη πόρρα.

— Αυτό μάς έλειπε τώρα! μουρμούρισε ο Λεονάρντ μόλις άκουσε τις βροντές.

Δυνατός άέρας έπιασε σε λίγο και το μονοπλάνο άρχισε να χοροπηδά στους αιθέρας επικλινδύνα σαν το καρδί πάνω στ' άγριες νύχτες κύματα. Σε λίγο, ο πιλότος έννοιωσε ότι το πηδάλιο δεν υπάκουε στους χειρισμούς του και ότι ο μοτέρ άφινε ένα άπελπιστικό άγκομαχικό, από το ισχυρό φύσημα του άέρα. Ο Λεονάρντ τ' άχρειάστηκε κι' άπεφάσισε να προσγειωθεί. Έκαμε λοιπόν νόημα στον 'Ερρίκο να παρατηρήσει και να καθορίσει το μέρος που βρισκότουσαν.

— Δεν μπορώ να διακρίνω τίποτα!.. του άπάντησε ο 'Ερρίκος. Δίνε περισιν λίγα λεπτά κι' ο

— Τι τρέχει; Το φώναξε μ' άγωνία ο Λεονάρντ. Για κύταξε καλά, γιατί δεν δουλεύει το τιμόνι!..

Μά καμιά άπάντησι δεν του δόθηκε. Γύρισε τότε το κεφάλι του για να δει τι έκανε ο μηχανικός. Μι' μι' άπερίγραπτη φρίκη τον είδε να παλεύει άπεγνωσμένα με τον πάνθηρα! Ο 'Ερρίκος κρατούσε στα χέρια του ένα χοντρό άγγλίζικο κλειδί και χτυπούσε μ' αυτό τον πάνθηρα κατακέφαλα. Ή πάλι ήταν τρομερή και φρικώδης. Ο δυστυχής μηχανικός προσπαθούσε μ' όλες του τις δυνάμεις να μην άφιση τον πάνθηρα να τραβήξει προς το μέρος του Λεονάρντ, γιατί τότε θά'αν τελειωνόταν χαμένοι. Και πάλευε, πάλευε με πραγματική, με μεγάλη αυτοθυσία. Μα και το θηρίο φαινόταν σαν να μην έννοιωσε κανένα δυνατό χτυπήματα που του κατέφερε με το κλειδί του ο 'Ερ-

ρίκος, συζητούσαν, λογαριάζοντας πόσο φτηνή την είχαν γλυτώσει. Μά, αλλοίμονο! Δεν έπέρασαν λίγα λεπτά και νέα πατήματα άκούστηκαν πάνω στο κατώστρωμα. Ήταν ο άλλος πάνθηρ που είχε βγει κι' αυτός από το κλουβί του άναζητώντας το σύντροφό του.

— Το πιστόλι σου! φώναξε με τρόμο ο 'Ερρίκος στον πιλότο. Δίνε τόχω μαζί μου! άπάντησε ο άλλος.

— Ένα μαχαίρι, τότε... "Ο, τι δόηπote!..

— Δεν έχω τίποτα!..

Ο 'Ερρίκος έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του. Έπρεπε να υπερχωρήσει τον πιλότο του, αυτό άλλωστε ήταν το καθήκον του και ή έπιθυμία του, έστω και αν έπρόκειτο να θυσιάσει κι' αυτή τη ζωή του. Άλλά πώς μπορούσε να τ' άβάλει μ' έναν πάνθηρα άοπλο, χωρίς τίποτα στα χέρια του; Πέρασαν περίπου πέντε λεπτά, που φάνηκαν στον 'Ερρίκο σαν άτέλειωτοι αιώνας. Οι άεροπόροι παρακολουθούσαν το θηρίο μ' άγωνία και περίτρομοι. Για μι' στιγμή άσκήφτηκε ο Λεονάρντ να κάνει μι' άλλη τομπά στον άέρα και να πετάξει τον πάνθηρα στο κενό, ελπίδα όμως αυτή τη φορά δεν ήλθε το κατώστρωμα γιατί το θηρίο είχε γαντζωθεί στερεά με τα πισινά του πόδια σε κάτι σκονινιά. Τότε άπεφάσισε ο 'Ερρίκος να προχωρήσει προς το μέρος του χρησιμοποιώντας ένα ηλεκτρικό φανάρι, πούχε στην τσέπη του. Στην άρχή προσπαθούσε να χτυπή το θηρίο κατακέφαλα με το φανάρι, μά σε λίγο το ύψος έαφανόταν ή ίδρα να ρίξει το φως του φαναριού καταπάνω του. Έτσι κι' έκαμε. Ο πάνθηρ θαμπώθηκε απ' το ισχυρό φως και μη βλέποντας υποχωρούσε διαρκώς για να τ' άποφύγει όσπου γκρεμίστηκε στο κενό.

Έτσι σώθηκαν οι δυο τολμηροί άεροπόροι από μι' άραματική και πραγματικά άνέπιστα περιπέτεια, άρρωσμένη στους παράξενους εκείνους συνταξιδιώτες τους.

Και πράγματι, άμέσως το αεροπλάνο, μ' έναν έπιτυχή χειρισμό του Λεονάρντ, έκανε μι' άτομπά στον άέρα. Όταν, ύστερ' από μι' στιγμή αναγύρισε στην κανονική του θέση, ο τρομερός και άιμοδόχος ένινος ταξιδιώτης δεν βρισκόταν πια στο κατώστρωμα! Το σχέδιο του Λεονάρντ είχε πετύχει. Τον είχε γκρεμίσει με την τομπά του αεροπλάνου στο κενό!

Οι δυο άεροπόροι, τραβώντας ήσυχοι το

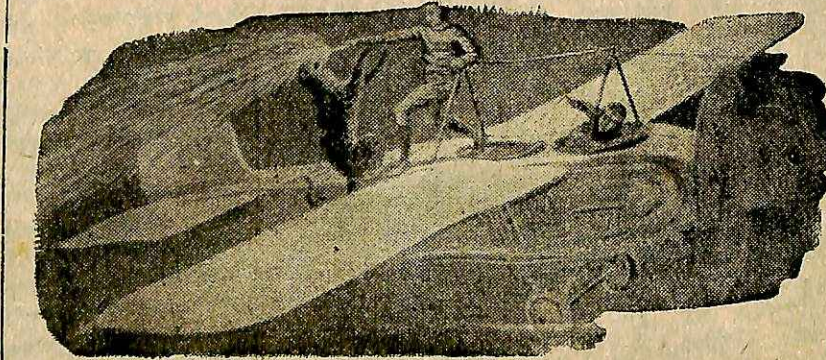
— Εξολώτερα γίνεται κανείς καλός για έλο τον κόσμο, παρά για έναν άνθρωπο μονάχα.

— Η έκτέλεσις του καθήκοντος είνε πολλές φορές δδνηρή. Η μη έκτέλεσις του όμως είνε πάντοτε δδνηρότερη...

ΣΕΚΕΨΕΙΣ

— Εξολώτερα γίνεται κανείς καλός για έλο τον κόσμο, παρά για έναν άνθρωπο μονάχα.

— Η έκτέλεσις του καθήκοντος είνε πολλές φορές δδνηρή. Η μη έκτέλεσις του όμως είνε πάντοτε δδνηρότερη...

Ο πάνθηρ θαμπώθηκε από το δυνατό φως του φαναριού...

Λεονάρντ άκουσε άξαφνα εναν περίεργο θόρυβο άπάνω στο κατώστρωμα και συγχρόνως τον έσηκό κρότο του σπασίματος μι' άσ' αυτό την κρίσιμη θέσι, δεν έχασε την ψυχραιμία του και γύρισε και του φώναξε:

— 'Ερρίκο! Κρατήσου καλά! Θά γυρίσω άνάποδα το αεροπλάνο για να πέσει το θηρίο κάτω!.. Άκούσε 'Ερρίκο; Κρατήσου καλά!.. Άρχίζω!..

Και πράγματι, άμέσως το αεροπλάνο, μ' έναν έπιτυχή χειρισμό του Λεονάρντ, έκανε μι' άτομπά στον άέρα. Όταν, ύστερ' από μι' στιγμή αναγύρισε στην κανονική του θέση, ο τρομερός και άιμοδόχος ένινος ταξιδιώτης δεν βρισκόταν πια στο κατώστρωμα! Το σχέδιο του Λεονάρντ είχε πετύχει. Τον είχε γκρεμίσει με την τομπά του αεροπλάνου στο κενό!

Οι δυο άεροπόροι, τραβώντας ήσυχοι το

— Εξολώτερα γίνεται κανείς καλός για έλο τον κόσμο, παρά για έναν άνθρωπο μονάχα.

ΣΕΚΕΨΕΙΣ

— Εξολώτερα γίνεται κανείς καλός για έλο τον κόσμο, παρά για έναν άνθρωπο μονάχα.

— Η έκτέλεσις του καθήκοντος είνε πολλές φορές δδνηρή. Η μη έκτέλεσις του όμως είνε πάντοτε δδνηρότερη...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

Η ΛΙΑ ΝΤΕ ΠΟΥΤΙ ΑΦΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

«Η καλύτερη άδης» γραμμές απ' την Λία ντε Πούτι

(Προσφέρουμε σήμερα στους άναγνώστες μας το παρακάτω άρθρο, που είνε γραμμένο από την Λία ντε Πούτι, τον περίφημο κινηματογραφικό άστέρα, και στο όποιο διηγείται ή ζωή της.)

«Όταν θέλω να θυμηθώ την περασμένη μου ζωή, βγάζω μι' παλιή φωτογραφία μου σε ήλικία δεκαέξι χρονών, που την έχω πάντα μαζί μου. Πόσα γεγονότα συνέβησαν στη ζωή μου από τον καιρό που βγαίνα αυτή τη φωτογραφία! Να μερικά, τα σπουδαιότερα: Παντρεύτηκα από τότε δυο φορές. Ο πρώτος μου άντρας ήταν ο βαρώνος ντε Πούτι, ένας άμορφος και καλοκομωμένος Ούγγρος έξωματικός από ευγενική οικογένεια. Όταν τον παντρεύτηκα δεν είχα ακόμα την ήσυχία μου. Δεν θυμάμαι καλά-καλά τα δεκαέξι μου χρόνια. Μά, δυστυχώς, ή έσώσις μας αυτή δεν βστάξε πολύ καιρό. Την έποχή εκείνη χόρενα περίφημα και γι' αυτό άποφάσισα ν' γίνω μπαλαρίνα στο μπαλέτο του Αυτοκρατορικού θεάτρου της Βουδαπέστης. Ο άντρας μου όμως δεν συμφωνούσε κ' έτσι χωρίσαμε. Ύστερα από το χωρισμό μας, έλαβα μι' μέρα ένα γράμμα του με το όποιο με παρακαλούσε, αν ήθελα να πραγματοποιήσω την έπιθυμία μου και να γίνω μπαλαρίνα, να προτιμούσα να έξασκήσω το έπάγγελμα αυτό έξω από την Ούγγρα. Δεν ήθελα να έκτεθώ, όπως έγραφε, ν' έσομαι φοβέριζε ότι αν δεν άκουγα την παρακλησί του θ' άποφαινοίσε. Σηγήθηκα λοιπόν κι' έφυγα για το Βερολίνο. Άμέσως έπει έλοι οι διευθυντές των θεάτρων Ποικιλίων χάλασαν τον κόπο ποιος να με πρωτοπάρι στο θέατρό του.

«Η Λία ντε Πούτι» σ' ένα άποβλητικό της ρόλο

«Από την έποχή εκείνη άρχισα τα πρώτα βήματα στη ζωή. Στο Βερολίνο, από τις πρώτες ημέρες γνωρίστηκα μ' ένα άκόλουθο της Νορβηγικής Προσελίας, τον άγία πησα, μ' άγάπησε, κ' ύστερα από λίγες βδομάδες παντρεύτηκα. Ήμουνα τότε δεκαοχτώ χρονών και νόμιζα ότι ήξερα πια καλά

ό,τι έπρεπε να ξέρη μι' γυναίκα για τον έρωτα και τη ζωή. Άλλά είχα άπατηθεί! Έξαφνα ο άντρας μου άνεκλήθη στη Νορβηγία, όπου όφειλα να τον άκολουθήσω κι' εγώ. Άλλά πώς, που χρειαζόντουσαν πιστοποιητικά της πατρίδος μου; Κι' ενώ έτοιμαζόμουν να πάω στη Βουδαπέστη για να βγάλω τα πιστοποιητικά μου, άξαφνα έξερράγη ο πόλεμος κι' έτσι άναγκάστηκα να μείνω στο Βερολίνο. Τότε μ' έγνωρίσε και ο λιπρεσάριος Ζός Μαίη και έστρελάμένος από την τέχνη μου με παρακάλεσε να λάβω μέρος σε μι' αινία που θα γινόταν έκτενες τις ημέρες. Δεν του έφερα καμιά αντίρρηση και προταγόνισθησα στο φίλμ «Ο Τάφος του Ίνδου», στο όποιο έσμιείασα τότε ή έπιτυχία!.. Ε, ή αινία αυτή έγινε άφορητή να με ζητήσουν κι' άλλοι διευθυντές κινηματογραφικών στούντιο, μεταξύ των όποιων κι' ο διάσημος κινηματογραφικός άσστηρ Έμιλ Γιάνγκς, που με παρακάλεσε να λάβω μέρος σε μι' άσ' ο υ μ ε μαζί ο σ' ένα φίλμ, στο «Βαριετέ».

«Η έπιτυχία μας στην αινία αυτή ήταν καταπληκτική κι' έτσι έξασφάλισα πια ένα καλό όνομα

«Όφειλω να το όμολογήσω ότι είμαι μι' έπιμελής μαθήτρια του Γιάνγκς. Αυτός είνε ο άνθρωπος που μ' έλανε, αυτός είνε ο διάσημος φίλος καλλιτέχνης που μ' έκαμε ν' αγαπήσω την τέχνη μου. Καθ' όλη την παραμονή μου στο Βερολίνο, μου φέσθηκε σαν στοργικός πατέρας, σαν προσφιλής άδελφός.

«Από το Βερολίνο δέχτηκα κατόπιν μι' πρόσκληση ενός κινηματογραφικού στούντιο κ' ήρθα έδω—στο Χόλλυγουντ. Όταν ήρθε έδω κι' ο Γιάνγκς και ξαναπαναντηθήκαμε, τον είδα να κλαίει απ' τη χαρά του, βλέποντας την μεγάλη μου εξέλιξη.

«Δέχτηκα άργότερα μι' πρόσκληση του ρεζισέρ Ζούκορ, στο Λόγκ-Τολαντ, όπου κ' έπέτυχα ένα καλό συμβόλαιο για έργασία ένας έτους. Πολύ γρήγορα όμως διέλυσα το συμβόλαιο αυτό γιατί ο Ζούκορ είχε την άπαίτησι να τον παντρευτώ. Από τις πρώτες ημέρες που άρχισα να μου φανερώνη τα αισθήματά του τουκοψα τον βήκα και του είπα κατά πρόσωπο: «Δεν θέλω πια να παίζω με τον έρωτα! Άρκετά δοκίμασα ως τώρα τις εκπλήξεις του!..» Κ' έτσι άναγκάστηκα κ' έφυγα γ' ατή Ν. Υόρκη. Κατέλυσα στο ότελ «Μπούκινχαμ».

Μόλις ή έφημερίδες έγραψαν την άφιξή μου στη Ν. Υόρκη έχασα την ήσυχία μου. Δεν θυμάμαι άκριβώς πόσοι γάμοι μου έπροτάθησαν τότε σε μέρους γνωστών έκατομμυριούχων. Δεν θά έρχάτο ποτέ μι' άρ' έξηνη ποίηση που μου έκαμε ένας... έξημνητής έκατομμυριούχος τραπέζι της Ν. Υόρκης: «Αν δεν δέχτητε—μην έγραφε—την πρότασι μου να γίνετε γυναίκα μου, χαρίστε μου τουλάχιστον μι' φωτογραφία σας!..» Δεν του την άρνήθηκα, κ' ύστερα από λίγες ημέρες λάβαινα σε μέρους του ως δώρο ένα κολλέ μαργαριτάρενιο άξιας 25.000 δολλαρίων περίπου.

«Θέλετε τώρα και μερικά από την ιδιωτική μου ζωή; Όταν ήμουνα στο Βερολίνο, έκάπνιζα με πάθος, τώρα έχω κατορθώσει να κόψω τελείως το κάπνισμα. Δεν μου άρεσε ποτέ ή νυκτερινή ζωή. Που και που βγαίνα το βράδυ για να πάω σε καμιά φιλική χοροεσπερίδα ή σε κανένα ντάνσιγκ. Μ' άρεσε να κοιμάμαι πολύ, άλλ' ο γιατρός μου δεν μου το έπιτρέπει για να μην παχύνω. Γι' αυτό και έξυπν' πολύ πρωί, μόλις άχσδ' άνατελλεί ο ήλιος.

«Θά ξαναπαντρευτώ; Δεν το ξέρω. Δεν μπορεί κανείς να ξέρη τι μπορεί να του συμβή στο Χόλ-

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

— 'Η κηλίδες από φρεσκά

Θά ξέρετε άσφαλώς πόσον τρέμουν ή νοικοκυρές μη σπάει χυμός από ροδάκινο ή άχλάδι άπάνω στα λευκά τραπεζομάνδπλα και τις πετσέτες.

Η κηλίδα που θα γίνη θά είνε άνεξάλειπτη.

Κ' όμως, όχι. Άπολύστατα, με λίγο βραστό νερό τις καθαρίζετε.

Χύσατε βραστό νερό άπάνω στην κηλίδα, όπως θα τ' χύνετε στα τρυπητά, μεταχειριζόμενοι δηλαδή το τραπεζομάνδλο ή την πετσέτα, για διυλιστήριο, στο μέρος ακριβώς που έχει λερωθεί.

Θά ίδητε πώς θά καθάρσει άμέσως, που θά εκπλαγείτε!

— Επλήδες από μελάνι και σκουριά.

Τις κηλίδες πάλι της μελάνης στα ρούχα ή στα ύφασματα, ή τις φοβερές και άνεξίτηλες κηλίδες της σκουριάς, πώς νομίζετε ότι μπορείτε να τις καθαρίσετε;

Με ένα μέσον που το έχετε ιδίως την έποχή αυτή πρόχειρο, και που δεν φανταζόσαστε ποτέ την έδρευστική ιδιότητά του.

Με τον ίδιο τρόπο μπορείτε να καθαρίσετε και τα χέρια σας από μελάνες.

— Για την μπουγάδα και το κελλάρισμα.

Πρέπει να ξέρετε ότι μι' κουταλιά «τερεβινθελαιού» (νέφτι), μέσα στη μπουγάδα, βοηθεί πολύ στο άσπρισμα των έσρουχών.

Και το βραστό άμυλο (κόλο) γίνεται πολύ καλύτερο για το σιδέρωμα, αν προσθέσει κανέναν μέσα και λίγο «άραβικό κόμι» (γύμα).

— Όταν σκουριάζει το σίδερο.

Το κερί και το αλάτι καθαρίζουν το πιδ σκουριασμένο σίδερο στο σιδερώματος και το κάνουν να λάμπει σαν νυαλί.

Τυλίξατε ένα κομμάτι κερί μέσα σ' ένα πανί και διαν το σίδερο είνε έσπο τριψατέ το πρώτα μ' αυτό και έπειτα μ' ένα κομμάτι χαρτί περιχυμένο με αλάτι.

ημερομηνία... λυγουν. "Αν άποφασίσω να παντρευτώ θά προτιμήσω να πάω ένα άπένταρον και άγνωστον που θά με αγαπήσει παρά ένα δισηκατομμυριούχο που θά θελήσει να με κάνει γυναίκα του λόγω της φήμης μου, ως καλλιτέχνης. Έπειδή «δεν θέλω να παίζω με τον έρωτα», γι' αυτό άπέφυγα ως σήμερα να ξαναπαντρευτώ. Είμαι πια 26 χρονών κ' έχω γνωρίσει άρκετά τη ζωή. Δεν ξέρω αν θά ξαναγαπήσω, μά είμαι πολύ ρομαντική: έλπίζω και προσμένω πάντοτε!..

ΛΙΑ ΝΤΕ ΠΟΥΤΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Πριν ακόμα μās πιάσουν οι πρώτες κρουατίτσες, πρέπει να σκεφθούμε για τις φθινοπωρινές τουαλέτες μας. Εκείνο όμως που μās ενδιαφέρει πρωτίστως απ' όλα είναι το έπανωφόρι.

Το φθινοπωρινό λοιπόν έπανωφόρι δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ λεπτό σαν το καλοκαιρινό, ούτε πολύ βαρύ σαν το χειμερινό.

Τα έπανωφόρια αυτής της εποχής που άρχισαν να εκθέτουν ήδη, οι μεγαλύτεροι Παρισίνοι οίκοι Μόδας, είναι, τα περισσότερα, ίσια και χωρίς γούνα. Μολονότι όμως επικρατεί σ' αυτά η ίσια γραμμή, έντονα όμως δεν σημαίνει ότι είναι άπλά και χωρίς πολλές γαρνιτούρες.

Γαρνίρονται συνήθως με άρπιασράν μαντερά, τα οποία φθάνουν κάποτε μέχρι της τάγιας με νεβρίο, με διάφορες βελονιές που σχηματίζουν μοτίφ, πολύπλοκα σαν κεντήματα. Επίσης άκρυστασιών και νεκρούς γαρνίρουν τα φθινοπωρινά έπανωφόρια.

Πολλές φορές μάλιστα οι άκρυστασιών είναι κομμένες από την αντίθετη όψη του ύφασματος.

Η γαρνιτούρα συχνά γίνεται από το ίδιο ύφασμα της φόδρας του έπανωφοριού.

Επίσης τα φθινοπωρινά έπανωφόρια γαρνίρονται με βελούδο, με γκαλόν και με χονδρά κορνιόν. Το πιο κατάλληλο βελούδο για γαρνιτούρα είναι το φανταζί, το έμπριμ και πρό πάντων το έμπριμ με βούλες. Πάντοτε όμως πρέπει το βελούδο να είναι άσπρο με το χρώμα του έπανωφοριού.

Φθινοπωρινά έπανωφόρια γίνονται από λεπτό και λαφρό ντόλ, από λεπτό επίσης σερίτ, και από βελούδο ντε-λαίν. Το έμπριμ του χρώμα θα είναι το μαύρο—το μαύρο πηγαίνει με όλα τα χρώματα—και το γκριζο. Καθώς σ' είπα, τα περισσότερα έπανωφόρια που θα φορεθούν το φθινόπωρο δεν θα γαρνίζονται με γούνα, και αν όμως γαρνίζονται πάντως αυτή θα είναι πολύ λίγη, ποτέ να μη δίνει στο έπανωφόρι τη βαρετή όψη χειμερινού έπανωφοριού. Η πιο κατάλληλη γούνα για γαρνιτούρα φθινοπωρινού έπανωφοριού είναι το άστρακάν, το οποίο υπάρχουν και πολύ καλές απομιμήσεις. Το άστρακάν είναι πολύ της μόδας και πηγαίνει πολύ όταν είναι του αυτού χρώματος με το έπανωφόρι. Π.χ. σ' γκριζο έπανωφόρι πηγαίνει πολύ το γκριζο άστρακάν, λίγο πιο σκούρο ή πιο άνοιχτό.

Εντός όμως από τα μαύρα και γκριζα έπανωφόρια, τα οποία θα φορεθούν πολύ διότι πηγαίνουν με όλα τα χρώματα και είναι πολύ πρακτικά, θα φορεθούν επίσης και έπανωφόρια άνοιχτού χρώματος και ιδίως από λαινάς σκοτζέζικο.

Εδώ μάλιστα στην Αθήνα και γενικώς στην Ελλάδα όπου το φθινόπωρο δεν είναι βαρύ και μελαγχολικό όπως στις άλλες χώρες, είναι πολύ προτιμώτερο να φορούμε χρώματα άνοιχτά και ελαφρά τα οποία άναρμονίζονται καλύτερα προς το περιβάλλον.

Καλά θα κάμετε λοιπόν, κυρία μου, αν μάλιστα είχατε πολύ νέα, να φυλάξετε τα μαύρα και τα γκριζα για το χειμώνα και να διαλέξετε για το φθινοπωρινό σας έπανωφόρι ένα χρώμα πιο χαρμυό, πράσινο ή κόκκινο ή κίτρινο-χρυσάσι ή μπλε.

Είναι αλήθεια, ότι και το γκριζο χρώμα είναι κάποτε πολύ γλυκό, άλλ-

Όραιο φόρεμα από κρέπ βιγέ-ρόζ, γαρνιρισμένο με παννύ πλισσέ στη φούστα και στα μανίκια και με βολάν αν φόρη από κρέπ-ντε-σίν, του αυτού χρώματος. Η ζώνη είναι από κασό.

Δεν πηγαίνει σε όλα τα πρόσωπα και χρειάζεται πολύ γούστο και προσοχή στην έκλογή του. Είναι όμως πρακτικό, καθώς και το μαύρο, γιατί φοριέται με όλα τα χρώματα. Δεν είναι όμως λιγώτερο πρακτικό και τα έπανωφόρια από σκοτζέζικο ύφασμα με τους διάφορους χρωματισμούς, τα οποία άποσπάζονται και διαφέρουν με τα διάφορα φορέματά σας.

Τα έπανωφόρια, γίνονται ίσια έμπριμ και έλο το φάρδος συγκεντρώνεται πίσω, με μία πλατιά κουφόπια.

Δεν επιδέχονται καμμία γαρνιτούρα, μονάχα ό γιοκάς σχηματίζει μία έσάρπαν από το ίδιο ύφασμα, — όχι όμως ύπερ το δέον πλατεία, — ή οποία δένεται έμπρός, ή αν θέλετε την ρίχνετε πίσω.

Η τελευταία νουβιτέ στα φθινοπωρινά έπανωφόρια είναι το κόψιμο της ράχης άν-φόρμ ένώ έμπρός είναι δλοίσια.

Κάποτε γαρνίρονται πίσω, και με πάν, τα οποία προσαρμόζονται στους ώμους και πέφτουν σχεδόν ως την τάγια.

Φορέματα φθινοπωρινά από λαινάς και από ντόλ θα γαρνίζονται με φουλάρ έμπριμ π. χ. ένα φορεματίκι από λαινάς, στο οποίο το κορσάκι είναι ίσιο και μπλουζάν και ή φούστα όλη με μουφώπιτες, γαρνίρεται με ένα μαντήλι από φουλάρ γύρω στο ντεκολτέ, δένει έμπρός, και με μία ζώνη από το ίδιο φουλάρ δένει στο πλάι.

Καθώς βλέπετε στις δυό αυτές εικόνες τα πρόσθια σινιόν και οι πλεξίδες γύρω στο κεφάλι είναι και πάλι πολύ της μόδας ιδίως το βράδυ με φορέματα ντεκολτέ.

Το καλοκαίρι φορέθηκαν πολύ τα λεπτά έμπριμ ύφασματα κρέπ.κ.λ.π. των χειμώνα όμως θα φορεθούν πολύ τα βελούρα έμπριμ. Και είναι τόσο λεπτά, ρολικά, τόσο εύκολα ντραπάρονται ώστε δε θα λυπηθούμε καθόλου για τον άποχωρισμό των διαφόρων κρέπ-έμπριμ και της μουσελίνας που φορέσαμε τόσον έφτες το καλοκαίρι. Όπως τα καλοκαιρινά ύφασματα ήσαν έμπριμ ιδίως με βούλες, το ίδιο θα είναι και τα χειμερινά βελούδα. Θα ιδούμε και θανράσια βραδυά φορέματα, με λουλούδια, μπουκέτα, και στεφάνια βελούδινα, έπάνω σε φόντο από γάζα, από μεταξωτό και από λαμέ.

Η Μονταίν

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τα έπιπλα καθαρίζονται καλά αν πλύνετε το ξύλο των με χλιαρό νερό, μέσα στο οποίο έχετε ρίξει ποτάσσα.

Όταν το ξύλο στεγνώσει, τρίψτε έλαφρά με ένα άσπρο καθαρό και μαλακό πανί το οποίο έχετε βρέξει προηγουμένως με λίγο λινέλαιο «huile de lin».

ΜΠΛΟΥΖΑ ΓΙΑ ΤΑΓΙΕΡ

Με τα φθινοπωρινά ταγιά θα φορεθούν μπλουζές όπως ή παραπάνω, ή οποία, καθώς βλέπετε, είναι πολύ άπλη με πιέτες στα πλάγια και κουρβάνι έμπρός με μία σειρά από κουμπάκια. Γαρνίρεται στο λαιμό με μία κορδέλλα, ή οποία σχηματίζει γιοκά και γραβάτα.

ΣΑΣ ΕΧΕΙ ΕΞΑΓΓΛΗΣΕΙ Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ;

ΣΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΕΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΟΥ, ΧΛΩΡΩΣΙΣ, ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ; ΣΑΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΝΕΕΣ ΑΠΑΙΣΙΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ;

Γιὰ νὰ σωθῆτε, γιὰ νὰ συνέλθετε, γιὰ νὰ δυταμώσετε, προμηθευθῆτε τὸ περίφημὸν, τὸ θαυματουργό, τὸ εὖρεστο ἐκχύλισμα

CITON

Θὰ τὸ βρῆτε σὲν Φαρμακεία.

Προμηθευταί: Σ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ Μ. ΠΑΛΑΙΟΓΕΝΙΔΗΣ Σολιάτου 55x Ἀθῆναι

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ", ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρέπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωζέτ, Κρέπ-Σατέν, Κρέπ-Φάιγ, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητός των φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς (οὐ ἰαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Τὰ καλύτερα κασμήρια τὰ ὅποια ἔφθασαν μέχρι σήμερον στὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν εἶνε τῆς μάρκας

ΣΕΒΕΝΤΕΞ

κατασκευάζονται μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἀγγλικῆς μηχανικῆς τέχνης

ΥΠΕΡΟΧΑ Εἰς ΑΘΗΝ, ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρίσκεσθε, στην έξοχή, σε ταξείδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τὰς πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θα είναι ο πιο καλός, ο πιο ευχάριστος, ο πιο διασκεδαστικός σύντροφός σας.

Είς τήν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου, ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΑΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετάν Φάντασμα» ἔργον μυθιστοῦ- δας, αἰσθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐπο- χὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πόντον ἐνδὲς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκλη- ροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακα» δὲν χροιά- ζεται ἄλλη σκηνὴ εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὰ τὸν εἰσάγουν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπου- κέτο». Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπε- ρῶμα νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλει- τέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΗΝΤΓΚΑΡ ΠΟΗ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑωστ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολο- γίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι σὺν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυ- στηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΛΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ- δίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατον ἀδελ- φικὸν μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ὄντων ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστως φι- λάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 260. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦρ- γμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρο- μακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς ρῆξι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΗΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15, ἐξωτ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένον ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσ- σίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι- στόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυ- στήριόν τοῦ, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος ἀναφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΛΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγρα- φὴ τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει πληθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δένεται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀ- ριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΣΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἑωστ. δρ. 15, ἐξωτ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦρ- γμα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτικ- ται, οἱ φτώχειες τῶν περιγράφονται μὲ δρα- ματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης»

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλ. θύκη, ἡ ἐκλεκτι-
κότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια
διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέρ-
γων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΗ
ΤΟΥ ΛΑΛΟΥ», «Ἡ ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «Τὸ ΠΡΟΦΗΤΕῖΟ ΤΗΣ ΕΡΑΣ», «Αὐτὸ ΚΑΡΑΙΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερ-
λεγκ «Ἡ ΠΡΙΓΚΗΝΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Ἡ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ
«ΕΛΛΕΑΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΝΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «ΕΛΛΕΑΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΝΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΦΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡ-
ΝΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΕΥΡΥΚΛΗΝΗ» τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ
κ. Μενοπούλου «ΝΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΕΡΣΙΑ», κ. τ. λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὁ «ΜΗΛΛΑΔΟΣ», «Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΡΙΣ»,
«ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΙΡΚΑΝ».

Ἐπεισὺς πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυ-
δρομικῶν τελῶν.